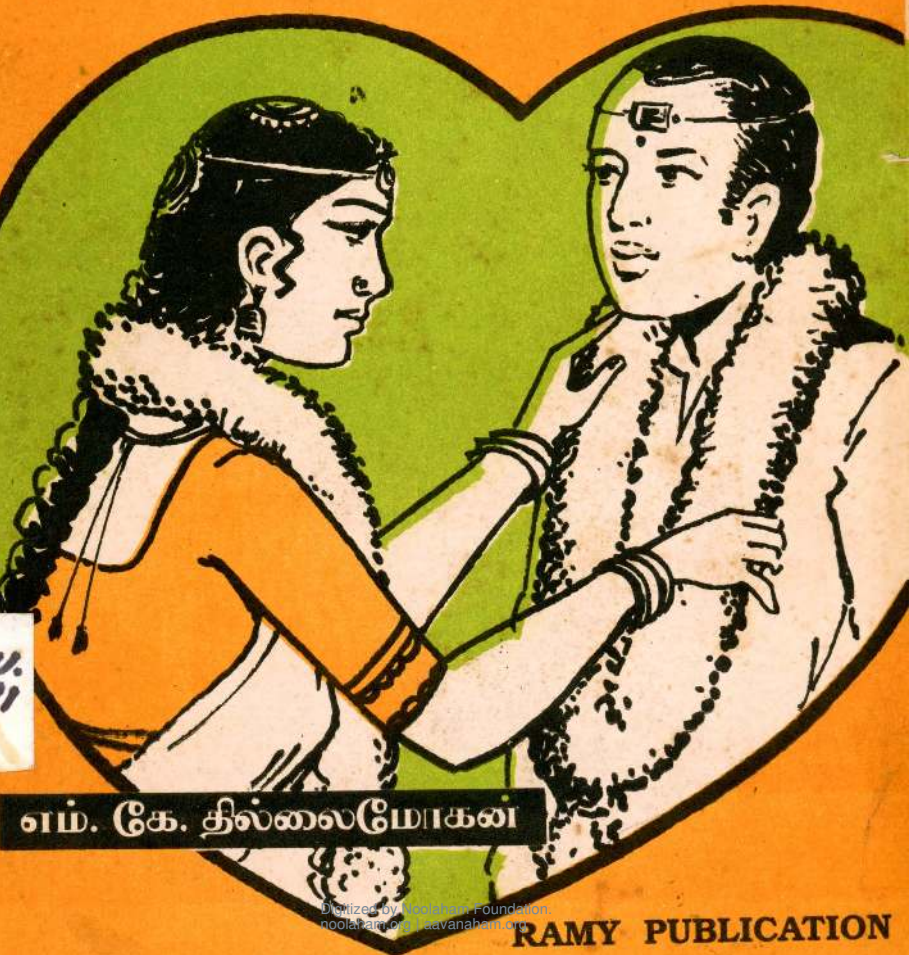

என்

முதுமைத்

தீருமணக்கோலங்கள்

எம். கே. தில்லைமோகன்

469157

Handwritten mark

483157

முதல் பிரசுரம்

“என் முதுமைத்
திருமணக் கோலங்கள்”

ஆசிரியர்

M. K. தில்லைமோகன்

வெளியீடு

ரமி பப்பிளிக் கேசன்ஸ்

கூர், சுவீஸ்லாந்து

"En Muthumai Thirumanak
Kōlankal"

by

M. K. Thillaimohan.

First Edition

September - 1994

Copy Rights:- Reserved with the Publishers

Published by:-
Ramy publications
Chur, Switzerland

Sole Distributors:-
S. Sivakanthan
Chur, Switzerland.

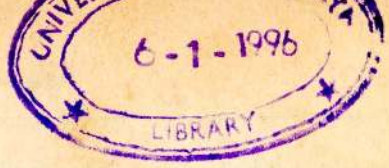
“றம் பம்யிளிக்ேசன்ஸ்”

வெளியிடும் இவ் ஆசிரியரின்

ஏனைய தமிழ் இலக்கிய

நாவல்கள்

1. பாக்கு நீரணையில் என் கை நழுவிய குடும்பம்
2. என் மெளனத்தின் ஂத்தங்கள்
3. சவீஸ் செல்லும் வழியில் சமதி
4. என் கணவன் எனீ உனக்கே.
5. டாக்டர் கணா
6. கனடா செல்ல காதலை கலைத்தவள்
7. மொஸ்கோவில் புதிய வாழ்க்கை
8. தஞ்சமடைந்த தமயந்தி வீபச்சாரியானாள்
9. இப்படியும் தண்டனையா?
10. சீல நிமிடம் சிந்தியுங்கள்

ஆசிரியர் உரை

ஒரு எழுத்தாளனின் பேனாவில் இருக்கும் ஒரு துளி மை இந்த உலகத்தில் கையாளப்படும் துப்பாக்கியின் ஆயிரம் ரவைகளுக்கு சமம் என்பார்கள். ஆனால், இந்த பரந்த பூமியிலே குறுகிய காலங்களுக்கு வாழும் மனித இனம், தம் இறப்பை மறந்து, எது சிறப்பென்று தெரியாது பல கோணங்களில் அல்லல்படும் நிலைகண்டு, அவர்கள் சிலரின் உண்மைச் சம்பவங்களை அறிந்து

அதனை நாவல்களாக்கி உங்களுக்கு படைக்கின்றேன். பலதரப்பட்ட வாசகர்களின் வரவேற்பு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் தொடர்ந்து வரும் எனது படைப்புகள், உங்கள் பாராட்டையும், நீங்கள் பொழுது போக்கும் தறுவாயில் சில உண்மைகளையும் நீங்கள் அறிந்து தரும் வரவேற்பையும் எதிர்பார்த்து மீண்டும், மீண்டும் நாவல் வடிவிலே சந்திப்பேன் என உறுதியுண்டு எனது நன்றிகளைக்கூறி விடை பெறுகின்றேன்.

வாழ்க என வாசகர்களே.
வளர்க உங்கள் அறிவும் ஆற்றலும்.
வாடிப் போகட்டும் உங்கள் தன்பம்.
வாழங்கப்பட்ட்டும் உங்கள் வரவேற்பு.

எம். கே. தில்லைமோகன்.

246, Galle Road, Colombo - 6.
Tel : 500767 Fax : 503586

மதிப்புரை

1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பலபட்ட ஆரம்ப ஆங்கில அறிவுப் புத்தகங்களை தமிழில் கருத்தையடக்கி வெளியீடு செய்துமாணவர்களின் வரவேற்புகளை மட்டுமன்றி ஆசிரியை, ஆசிரியர்களின் பாராட்டையும் பெற்ற இவ் சிறு நாவலைப் படைத்த மு. க. தில்லைமோகன் அவர்களை நான் கனிவில் சந்தித்தும் பழகும் வாய்ப்பினையை பெற்றுக் கொண்டேன். அப்போது எனது ரமி வெளியீட்டிற்குரிய கம்பனிக்கு தமிழில் கதைப்புத்தகங்கள் எழுதித்தர முடியுமா? என்று நான் கேட்ட போது அவர் சம்மதித்து 107 நாட்களில் என்ற புத்தகத்தையும், பாக்கு நீரிணையில் எனது கை நழுவி ய குடும்பம் என்ற நாவலையும் ஒரு சில வாரத்தில் எழுதி என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

உண்மைச் சம்பவங்களை மையமாக வைத்து பேனா முனைமில் கற்பனை மிக்க கதைகளைப் படைத்து, மக்களுக்கு அறிவு புகட்ட விரும்பும் அவருக்கு எனது வாழ்த்துக்களை வழங்கி, எனது கம்பனியின் வெளியீடுகள் அவர் மூலம் தொடர்ந்து வரவேண்டுமென பணிந்து, பல சிரமங்கள் மத்தியிலும் நாம் படித்து முடித்ததும், நல்ல ஒரு சிறந்த சிக்கல் வாய்ந்த சிறு நாவலைச் சுவைத்து உண்மைகள் பல அறிந்தோம் எனவும் முடிவு காணும் வரை படிக்கத் துண்டிய உண்மைக் கதையென்றும், அவரது எழுத்தாற்றலை நிச்சயம் உங்களால் போற்றப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை என்பதை மனதில் கொண்டு மதிப்புரை வழங்கி எனது கம்பனி வெளியீட்டின் மூன்றாவது சிறு நாவலாக வெளிவருகின்றது எனக்கூறிக் கொள்வதில் பெருமையடைகிறேன்.

RAMY PUBLICATION
CHUR
SWITZERLAND.

வெளியீட்டாளர்,
S. சிவகாந்தன்.

அடர்ந்த படர்ந்த மரங்கள் நடுவே நான் சிகிச்சை பெறும் வைத்தியசாலையின் ஒரு பகுதிக் கட்டிடம் தனியாக கட்டப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு பூங்காவில் இருந்து காற்று வாங்குவதைப் போன்று ஒரு ஆசனத்தில் வெளிப்புறத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். எனது முதிர்ந்த வயதில் ஏற்பட்ட சாதாரண விழுக்காடு எனது வலது காலையே பதம்பார்த்துவிட்டது. எனக்கு பீடித்திருந்த நீரிழிவு நோய் பாதத்தின் விரலில் அடித்த கல்லினால் முழங்கால் வரையும் எனது உடலிலிருந்து அகற்றப்பட்டுவிட்டது. நான் நொண்டியானேன். எனது 64வது வயதில் நான் செய்த பாவத்தின் இறுதிக்கட்ட தண்டனையை அநுபவிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். இந்த நிலையை எண்ணி வாடினேன். துக்கம் என்றால் எதுவென்று அறியாது சுமார் திருமணமாகி 16 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த நான் வயது முதிர்ந்ததும் பணத்தைக்காக்க திருமணம் முடிக்க ஆசைப்பட்ட எனக்கும், அதே பணத்திற்காக தனது 17 வயது மகளை திருமணம் முடித்துத் தந்த பெற்றோரும், எனது மனைவி அந்தஸ்த்தில் மட்டும் வாழ்ந்த சாந்திக்கும் அவள் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளுக்கும் எனது நிலையே வேறு வேறு வழிகளில் இருப்பதையொட்டி சிந்திக்கலானேன். எனது திருமணத்திற்குப்பின் பலர் என்னால் வாழ்ந்தனர். அதே கால கட்டத்தில் என்னை அவர்கள் வீழ்த்தவும் மறந்ததில்லை. வீழ்ந்த என்னை மிதிக்கவும் தவறவில்லை. எனது குழந்தை என்று சொல்ல ஒரு ஆண் மகனும் எனது குழந்தைகளா? என்று ஏங்க ஆணும் பெண்ணுமாக இரண்டு குழந்தைகளை எனது மனைவி பெற்றெடுத்தாள்.

கடந்த பதினாறு வருடங்களாக எனது வாழ்வில் ஏற்பட்ட புயலும், சூறாவளியும், வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற் போல் பட்ட துயரங்களையும் சற்றும் மறைக்க முடியாமல் இருக்க காற்றில் தவழ்ந்து வந்த பாடல் நினைக்கத் தூண்டின. “கைகொட்டிச்

சிரிப்பார்கள் ஊரார் சிரிப்பார்கள்” என்ற பாடல் வானொலியில் தவழ்ந்த காலத்தில் திருமணம் முடிந்த நான் வீதி சிரிக்க, மதி மயங்க சதி சாதிக்க ஊரார் எனது நிலைகண்டு கலங்க இரங்க நான் அப்பாவியானேன். அதே பாடல் மீண்டும் அருகில் இருந்த தாதி ஒருத்தியின் தங்குமிடத்திலிருந்து எனது காதுகளை அடைந்தன. அப்போது எனது பழைய ஞாபகங்கள் திரைப்படம் போல் ஓடத் தொடங்கின.

கொழும்பில் எனது இரண்டாவது ஹோட்டல் திறந்து பத்தாம் நாள். “ஓஹோ” என்று வியாபாரம், குறைந்த செலவில் நிறைந்த உணவென்றும், சுத்தத்தில் சுவையான உணவென்றும் கண்டு வாடிக்கைக்காரர்கள் நிறைந்தனர். பக்கத்துப் பலசரக்கு கடைக்கார முதலாளி தருமலிங்கம் என்னோடு நன்றாக பழக ஆரம்பித்தார். அப்போது என்னிடமிருந்த காரும், அவரது காரும் ஒரே இனமும் ஒரே நிறமும். யப்பானிலிருந்து புதிய முறையில் சகல வசதிகளுடனும் தயாரிக்கப்பட்டு இலங்கைக்கு விற்பனைக்கு வந்திருந்தது. இலக்கம் மட்டும் சிறு வித்தியாசம். அவரது கார் இலக்கம் 10 ஸ்ரீ 2940, எனது கார் இலக்கம் 10 ஸ்ரீ 2950. எமது சிநேகித உறவு அக் கார்களினால் பலமடைந்திருந்தது. எப்போதும் அருகருகே நாம் கார்களை நிறுத்துவோம். சில வேளைகளில் மாறாட்டம் ஏற்படுவதுமுண்டு. அவரை குட்டி முதலாளியென அவரது வாடிக்கையாளர்கள் செல்லமாக அழைப்பார்கள். அவரது வயது நாற்பத்தி நான்கு. வட்டமான முகம், பின்புறத்தில் மாத்திரம் சுருண்ட தலைமயிர், சுமார் ஐந்தடி உயரம், பெருத்தவண்டி, உருண்டையான உடற்கட்டு, நிமிர்ந்த நடை, எப்போதும் கண்ணாடி அணிந்திருப்பார். வேட்டியும், வெள்ளைச் சேட்டும் அணிந்த வண்ணம் கம்பீரமாக இருப்பார். பார்த்தமட்டில் அவர் பணக்காரன் என்பதனை எவரும் அறிந்துவிடுவார்கள். வெளியே புறப்படும் போது சாரதி காரைச் செலுத்த பின்புற ஆசனத்தில் அமர்ந்து கைகளைப்

பரந்து விரித்து உட்கார்ந்து விடுவார். ஆனால் அவரது மனைவிக்கும் அவருக்கும் சுமார் பன்னிரண்டு வருட இடை வெளியிருந்தது. அவரது மனைவியைப் பார்த்தவர்கள் முதலாளியின் மனைவியல்ல, மகள் என ஐயுறவு கொள்வர். நான் கூட ஆரம்பத்தில் அவ்வாறு தான் நினைத்தேன். 'இவ்வாறு எனக்கு ஒரு மனைவி கிடைக்கக் கூடாதா?' என எனக்குள்ளே அங்கலாய்தேன்.

நான் இந்தியாவிலிருந்து கள்ளத்தோணியாக இலங்கையை வந்தடைந்தவன். உறவேன்று சொல்ல எவருமில்லை. சுமார் இருபத்திரண்டு வயதில் இங்கு வந்தடைந்த நான் ஒரு ஹோட்டலில் சர்வராக பணிபுரிந்தேன். எனது ஹோட்டல் முதலாளி என்மீது நம்பிக்கை கொண்டார். என்னை அக் ஹோட்டலுக்கு காசாளர் ஆக்கி சகல பொறுப்புக்களையும் என்னிடம் ஒப்படைத்தார். எனது சம்பளம் அதிகரிக்கப்பட்டது. நான் அதில் இருந்து கொண்டே சிங்கப்பூரில் இருந்து கொண்டு வரும் சில பொருட்களை வாங்கி விற்று சம்பாதிக்கலானேன். அதில் வரும் வருமானத்தை முதலாளியிடம் கொடுத்து கணக்கு வைத்தேன். நாளடைவில் எனது சம்பளத்துடன் அத் தொகையும் சேர்ந்து 75,000/= ரூபாவிற்கு மேல் வந்துவிட்டது. முதலாளி நல்லவர் என்பதால், அவர், தான் இன்னுமொரு ஹோட்டல் போடப்போவதாகவும், அதில் என்னைப் பங்காளியாக்குவதாகவும் சட்ட முறைப்படி 1970-ஆம் ஆண்டு தைப்பொங்கல் திருநாளில் கொழும்பு பம்பலபிட்டியில் "லக்சுமி விலாஸ்" என்ற உணவு விடுதியின் பங்கு முதலாளியாக்கினார்.

வியாபாரம் சுமாராக நடந்து கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு நான்கு வருடங்கள் கடந்தன. அவரது பேராசையோ அல்லது எனது விட்டுக் கொடுக்காத மனப்பான்மையினாலேயோ எமக்குள் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டது.

நான் நன்றி மறந்தவனானேன் என்பது உண்மைதான். எனக்கு “முதலாளி” என்ற சொல்லின் அவா என்னை சூழ்ந்து கொண்டது. நான் எனது விடாமுயற்சியில் சம்பாதித்த பணம் தானே, என்னுடைய இடத்தில் முதலாளி கூட இருந்தால் அவர் தனது பங்கை விடமாட்டார்தானே என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். சிலரிடம் நான் அபிப்பிராயம் கேட்ட போது அவர்களும் எனக்குச் சார்பாக கதைத்தனர். இறுதியில் நீதிமன்றம் போகக்கூடிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டோம். இறுதியில் ஹோட்டல் எனக்கே சொந்தமானது. அவருக்கு சிறு தொகைப் பணம் மட்டும் நான் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அதனை தவணை முறையில் செலுத்தினேன். லக்கமி விலாசை ‘பிள்ளையார் விலாஸ்’ என பெயர் மாற்றினேன். முதலாளியின் கோபத்திற்குள்ளாக்கப்பட்ட நான், அவரது வசைச் சொல்லுக்கு ஆளானேன். “பிச்சைக் காரனாய் வந்த உன்னை நான் முதலாளியாக்கினேன். ஆனால் என்னை நீ பிச்சைக்காரனாக்கி விட்டாய்” என்றார். நான் ஒரு கணம் மௌனமானேன். என்றாலும் எனது வாய் மூடவில்லை. “அப்படிக் கட்டம் வரும் போது பாருங்கள் என்னை” என்றேன். அது கேட்டதும் அவர் திடீரென ஓங்கி எனது கன்னத்தில் அறைந்தார். நான் அதனை பொறுமையுடன் ஏற்றுக் கொண்டேன். இறுதியாக நான் அவரை பிரிந்த நாளும், கடைசியாக சந்தித்த நாளும் அந்த நாளே.

‘சண்முகம் முதலாளி’ என அழைக்கப்படும் போதெல்லாம் நான் பெருமைப்பட்டேன். பணம் சம்பாதிக்கும் நிலையில் எனது மனம் நாடியதேயொழிய திருமணம் முடிக்கும் எண்ணம் எனக்கு தோன்றவில்லை. எனக்கு நாற்பத்தெட்டு வயது நெருங்கியது. எனது தலைமுடியில் சிறிது நரை விழுந்தது. ஆனால் அடர்த்தியான எனது தலைமயிர் நெற்றிப்பரப்போடு ஒட்டி மேலே வாரியிருந்தது. பார்த்த எனது மாப்பு,

உயர்ந்த உடல்கட்டு என்னை வாட்ட சாட்டமாக காட்டியது. சரம், சேட் அணிந்து வந்த நான் நாளடைவில் வேட்டியும், நெசனல் சேட்டும் அணியத் தொடங்கினேன். இரண்டு ஹோட்டல்களிலுமிருந்து பணம் நீர் ஊற்றுப் போன்று பொங்கியது. அருகில் பலசரக்கு கடை குட்டி முதலாளி நன்கு உறவு கொண்டார். அவருக்கு பல தடவைகள் பண நெருக்கடிக்கு கைகொடுத்து வந்தேன். ஒரு நாள் அவருக்கும் எனக்கும் நீண்ட நேரம் மனம் விட்டுப்பேசக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அத் தருணத்தில் எனது முழு நிலைப்பாட்டையும் அறிந்த அவர் என்மீது அநுதாபம் கொண்டார். நீங்கள் தனித்து வாழ்வது பிழை, திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்றார். “நாற்பத்தெட்டாவது வயதில் யார் எனக்கு பெண் தரப்போறாங்கள். அப்படி தந்தாலும் எவள் என்னை மணம் முடிக்கப் போகிறாள். ஆகவே அந்தக்கதையை விடுங்கள். நாங்கள் வேறு கதைக்கு வருவோம்” என்றேன். “இல்லை, சண்முகம் முதலாளி, உங்களுடைய தோற்றத்தில் வயது தெரியவில்லை. நான் அடுத்த வாரம் ஊருக்குப் போகிறேன். உங்களுக்கு திருமணமாக வேண்டும் என்ற விதியிருந்தால் பெண் கிடைக்கும். எனக்கு எனது ஊரில் நல்ல மதிப்புண்டு. எனது சொல்லுக்கு அங்கே வரவேற்புண்டு. எதற்கும் முயற்சியெடுக்கப் போகிறேன். உங்களுக்கு பெண் பிடித்தால் செய்யுங்கள்” என்றார். நான் சம்மதத்திற்கு அறிகுறியாக மௌனமாக புன்னகை புரிந்தேன். அவர் விடை பெற்றார். என்னை ஒரு முறை போய் கண்ணாடியில் பார்த்தேன். நான் இன்றும் இளமையாகத்தான் இருக்கிறேன் என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். எனக்குப் பெண் தராவிட்டாலும் எனது பணத்திற்காக தருவார்கள் என்று என்னைத் தேற்றிக் கொண்டேன்.

ஊருக்குப் போய் வந்த குட்டி முதலாளி என்னிடம் வந்தார். எனது அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றேன். அவர் விடயத்தை ஆரம்பித்தார்.

உங்களுடைய விபரம் அனைத்தும் அவர்களுக்குக் கூறிவிட்டேன். ஏழைக் குடும்பமென்றாலும் நல்ல குணம் படைத்தவர்கள். பெண்ணுக்கு மூத்த சகோதரர்கள் இருவர் இருக்கின்றார்கள். உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். பெண்ணும் G.C.E. (O/L) வரை படித்தவள். நிறம் குறைவென்றாலும் முக வெட்டுக்காரி என ஆரம்பித்து வயது பதினேழு தான் என்றார். நான் ஒரு கனம் திகைத்துப் போனேன். ஏதோ எனக்கு அதிசயம் லாபச் சீட்டு விழுந்தது போல இருந்தது. இரண்டு புகைப் படங்களை எனது கைக்கு நீட்டினார். புகைப்படத்தில் ஒன்று பாடசாலை சீருடையுடன், மற்றையது சேலையுடுத்து எனக்கு காண்பிக்கவேன்று எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் போல் இருந்தது. ஏன்யா? இப்படி சின்னப் பிள்ளையை எனக்கு மாட்டிவிடுகின்றீங்க? பாவம் தானே என்றேன். உங்களைக் கொண்டு அந்தக் குடும்பமும் நல்லாய் வந்துவிடும். உங்களுக்கும் துணைவி வந்துவிடுவாள். பிறகு உங்களுடைய கெட்டித்தனம் தானே குடும்பத்தைக் கட்டிக்காப்பது என்றார். தொடர்ந்து அவர் அடுத்து வரும் வெள்ளிக்கிழமை நாங்கள் அங்கு போக வேண்டும் என்றார். அவ்வாறே ஷோட்டல்களில் காசாளராக வேலை செய்யும் மணியத்திடமும் பார்த்திபனிடமும் கூறிவிட்டு எனது காரில் புறப்பட்டு குட்டி முதலாளியின் வீட்டையடைந்தோம். எனது நரை மயிரை மறைக்க சலூன் சென்று புறப்பட முன்பே கருமை பூசிக் கொண்டேன். படித்துப் பட்டம் பெற்றவன் போல் விலையுயர்ந்த முழுக் கால்சட்டை தைப்பித்து, முழுக்கை சேட்டும் அணிந்திருந்தேன். கொழும்பிலிருந்து அவரது ஊர் வரும் வரைக்கும் காரை நானே செலுத்தி வந்தேன். அப்போது எனது கற்பனை அந்த வயதிலும் அளவிட முடியாதிருந்தது. நாம் வந்தடைந்ததையும், எனது காரையும் கண்டவர்கள் புதுமையாகப் பார்த்தார்கள்.

மறு நாள் அம்மன் கோவிலில் பெண்ணைக் காட்ட ஒழுங்கு செய்தனர். நான் காரைச் செலுத்திய வண்ணம் குட்டி முதலாளியின் மனைவி பிள்ளைகளுடன் கோவிலை அடைந்தேன். கோவிலை அடைந்ததும் “முதலாளி வாங்கோ” என, பலர் வரவேற்றனர். சிலர் தூரத்தில் நின்று பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். என்னைச் சுற்றி வந்தவர்கள் சுயநலவாதிகள் என்பதனை நாளடைவில் தான் புரிந்து கொண்டேன். தூரத்தில் நின்றவர்கள் என்னைக் கேலி செய்வது போல் இருந்தது. எனக்கு நான் செய்வது பிழைபோல் இருந்தது. எனினும் மனதை, சேவை செய்யும் எண்ணம் கொண்டு எனக்குள் தேற்றிக் கொண்டேன். மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்காவிட்டாலும் மாப்பிள்ளையின் காரை பொம்பிளைக்கு பிடித்துவிடும் என்று ஒரு இளையவன் கூறியது எனது காதில் விழுந்தது. அதனை நான் பொருட்ப்படுத்தவில்லை.

“அந்த சிகப்புச் சேலையுடன் நிற்பவள் தான் உங்களுக்குரியவள்” என்று கூறிக் கொண்டு குட்டி முதலாளி “சாந்தி என்ன மாப்பிள்ளையை பிடித்துக் கொண்டதா?” எனக் கேட்ட வண்ணம் அவளை நோக்கி நடந்தார். அவள் உடனே தாயின் பின்னால் மறைந்து நாணிச் சிரித்தாள். அன்று கோவிலில் ஆயிரம் ரூபா கொடுத்து அர்ச்சனை செய்தேன். மேள தாளங்களுடன் பூஜை நடந்தது. அதன் பின் குட்டி முதலாளி “நீங்கள் நில்லுங்கள், நான் அவர்களை வீட்டில் இறக்கி விட்டு வருகிறேன்” எனக்கூறி கார் சாவியை வாங்கி சாந்தியையும் பெற்றோரையும் அழைத்துச் சென்று நல்ல முடிவோடு அரை மணி நேரத்தில் திரும்பிவிட்டார். அதற்குள் என்னை முதலாளி என அழைத்து காக்கா பிடித்தவர்கள் பலர். குட்டி முதலாளி காரைத் திருப்பிக் கொண்டு என்னை வரும்படி அழைத்தார். சென்று ஏறிக் கொண்டேன். காரை ஒரு மரங்கள் அடர்ந்த பாதைக்கு கூட்டிச் சென்று ஒரு இடத்தில் நிறுத்தினார். எப்படி பொம்பிளை எனக்

கேட்டார். என்னால் சரியாக பார்க்க முடியவில்லை நான் குழப்பத்தில் நின்றேன், என்றேன். “சரி, நான் நாளைக்கு அவர்களது வீட்டிற்கே கூட்டிச் செல்கிறேன்” என்றார். மறு நாட்காலை பத்து மணியளவில் அங்கு கூட்டிச் செல்லப்பட்டேன். அவர்களது பனையோலையினால் மேயப்பட்டு, மண்ணினால் சுவர்கள் அமைக்கப்பட்டு ஒரு அறையும் சிறு விறாந்தையும், அவ்விறாந்தையில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கையும் கண்டதும் எனக்கு துக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. மெல்ல அவ்வாங்கில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். குட்டி முதலாளி பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். பெண்ணின் தந்தையார், கைகளைக் கட்டிய வண்ணம் நின்றபடி மிகப்பணிவோடு கதைக்க ஆரம்பித்தார். “சாந்தி வெளியே வாம்மா” என மெல்ல அழைத்தார். எனக்கும் எனது மாமனாருக்கும் ஒரே வயது. அவள் வெளியே நாணத்தோடு வந்து குனிந்தபடி நின்றாள். அவர்கள் அனைவரிடமும் ஏழ்மையின் தோற்றம் பிரதிபலித்த போதிலும், சாந்தியின் முகத்தில் ஒருவித மாற்றமுமில்லை. பரந்த முகம், அகன்ற கண்கள் செந்தாமரை இதழில் சிறிய வண்டிருப்பதைப் போன்று அவளது இதழில் ஒரு கறுப்பு மச்சம், கண்களில் மை பூசாமாலே மடல்களில் நீண்டு நெருங்கிய அடர்ந்த மயிர்கள். அவள் முடித்திறக்க பவளம் மின்னுவது போல் கண் விழிகள். கன்னத்தில் சிரிக்கும் போது விழும் குழி காந்தம் இரும்பைக் கவர்வது போல என்னை இழுத்தது. இந்த வயதில் எனக்கு இப்படியொரு துனைவி கிடைப்பது ஒரு கனவு போல் இருந்தது. தாயார் அவளைக் கூப்பிட்டு தேனீரைக் கொடுத்தனுப்பினார். அவள் மெல்ல எனக்கு முதலில் கொண்டுவந்து நீட்டினாள். குட்டி முதலாளி, “இப்பவே எல்லாம் கணவனுக்குத்தான் முதலிடம்” என்றார். தனது தலையை சரித்து மெல்ல புன்னகை புரிந்தாள் சாந்தி. எனது உடல் முழுவதும் இன்பத்தில் சாந்தியானது. “என்னம்மா என்னைப் பிடித்திருக்கா? அல்லது” என தொடர்வதற்குள் “உங்களுக்கு நான் என்றும், எனக்கு நீங்கள் என்றும் கடவுள்

எழுதியபடியால் தானே இதுவரையும் நீங்கள் வந்திருக்கின்றீர்கள்” என்றாள். அவளது அறிவுத் திறமை எனக்கு மேலும் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியது. சாந்தி எனக்கு உறுதியாகிவிட்டாள். அதில் ஐயமில்லை என்பதை அவளது வார்த்தைகளின் பின் திடமாக உணர்ந்து கொண்டேன்.

இரண்டு மாதங்கள் கழித்து எனக்கும் சாந்திக்கும் திருமணம் நிறைவேறியது. அம்மன் ஆலயத்தில் சகல முறைப்படி அவளது கழுத்தில் தாலியைக் கட்டினேன். பெண்ணுக்கு சீதனம் கொடுத்து, திருமணம் செய்தவர்களில் அக்கிராமத்தில் நான் ஒருவன் தான். திருமணத்திற்கு வந்தவர்களுள் எல்லோரும் எம்மை வாழ்த்தினர். அவர்களுக்கு கோவில் மண்டபத்திலே விருந்து படைத்தோம். அதில் ஒரு அழகான இருபத்திமூன்று அல்லது இருபத்திநான்கு வயது நிரம்பிய ஒருவன் ஒரு பார்சலைப் பரிசாகத் தந்தான். சாந்தி அதனை வாங்கினாள். அவன் என்னைப் பார்த்து “இவ வாயாடி” என்றான். அதற்கு மௌனமாக மற்றவர்கள் இருந்தால், வாயடிக்க வேண்டிவராது என்றாள். எப்ப எங்களுடைய வீட்டிற்கு வரப் போகிறீர்கள் என்றான். வரும் போது கண்டு கொள்ளுங்கள் என்றாள் சாந்தி. ஏதோ அவனுக்குத் தான் அவள் பொருத்தம் போல் எனக்கு தென்பட்டது. அவளது அழகு எனக்கே பொறாமையை ஏற்படுத்தியது. அடிக்கடி சாந்தியையும் என்னையும் பார்த்துச் சிரித்துக் கொள்வான். எனக்கு சஞ்சலத்தை கொடுத்தது. நான் எப்படியும் கிழவன் தானே என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். இப்படியான இளைஞர்கள் இக்கிராமத்தில் இருக்கும் போது சாந்தி எனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டாளே. அவன் எவ்வளவு அக்கறையுடன் அவளைப் பார்க்கின்றான், சிரிக்கின்றான் என எனக்குள் குழம்பினேன். அவளிடம் இவர் யார் என்று விசாரிக்க எனக்கு மனம் கேட்கவில்லை. சாந்தியும் கூட

அதனை அதுவரை சொல்லவில்லை. சாந்தியின் தந்தையார், தாயார் கூட அவனைக் கண்டதும் மதிப்பு மரியாதை கொடுத்தனர். மணவறையிலேயே எனக்கு மணக் குழப்பம் ஆரம்பித்துவிட்டது. நான் வயது முதிர்ந்தவன் என்ற காரணத்தால் பதினேழு வயது சிறுமியை நான் திருமணம் செய்ய ஆசைப்பட்டதும், அதன் விளைவும், எனது அறியாமையும், வயது குறைந்த இளைஞர்களை கண்டதும் மணம் கெலிப்படைவதையும் கண்டு குழப்பமடைந்தேன். வெளித் தோற்றத்திற்கு சலனப்படாது சமாளித்தேன். இந்த இளைஞன் யார்? இவனுக்கேன் இந்த மதிப்பு, இவர்கள் குடும்பத்தில் நன்கு படித்தவன் போல் காணப்படுகிறான். கண்களில் அறிவின் கலை தென்படுகின்றது. சாந்தியை நான் கேட்டால், நான் இப்பவே தன்னை கரவு நினைப்பதாக எண்ணிவிடுவான். அவளுக்கு தந்தை போல் நான் காட்சியளிக்கின்றேன்.

குட்டி முதலாளி வீட்டில் தான் எமது முதல் இரவு. அக்கிராமத்தில் அவரது வீடு மட்டும் தான் ஓரளவிற்கு சீமெந்தால் கட்டப்பட்ட வீடு. மூன்று அறைகளுடன் ஒரு பரந்த ஹோலும் இருந்தன. அன்று எனது திருமணத்திற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஜெனரேட்டர் மூலம் மின்சாரம் கொடுத்து பல வர்ண மின் குமிழ்கள் மிளிர்ச் செய்து காணிவேல் போன்று காட்சியளித்தது. எனது திருமணத்தை வேடிக்கையாகப் பார்க்க வந்தவர்கள்தான் பலர். வீட்டையடைந்ததும் எமக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்ந்து வீட்டுக்கு வந்தவர்களின் நல்வாழ்த்துக்களைப் பெற்றோம். மறுபடியும் அங்கு கோவிலில் அடிக்கடி சாந்தியை பார்த்து புன்னகை புரிந்தவனும் எம்மை தமது வீட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தவனுமாகிய அந்த இளைஞன் வந்தான். சாந்தி எங்களை மறந்து விடுவான், என்றாலும் கொழும்பிற்கு போக முன்பு தம்பதிகளாக ஒரு முறை எங்களது வீட்டிற்கு வந்திட

வேண்டும் என்றான். “ஏன் நான் தனியே வரக்கூடாதோ” என்றாள் சாந்தி. குழந்தைப் பிள்ளை வயதில் வஞ்சகமில்லாமல் அவளது கதை எனக்கு குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. காரணம் அவன் வாட்ட சாட்டமான இளைஞன் என்பதனாலேயே. எனது வயது முதிர்ந்த திருமணம் மற்றவர்களுக்கு கேலியைக் கொடுத்தது மட்டுமல்லாமல் எனக்கு மடைத்தனமான எண்ணங்களையும் ஏற்படுத்தியது. நாளடைவில் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன். எல்லோரும் கலைந்து போயினர். குட்டி முதலாளி சாப்பிடுங்கள் என இரவு உணவு ஒழுங்கு செய்தார். சாப்பாடு முடிந்தது. சிறிது நேரம் கழிந்து அறைக்குள் புகுந்தோம். சாந்திக்கு முதல் இரவு எனக்கோ அன்று அவளுடன் முதலிரவு. அன்று முற்றுப்பெறாத முதலிரவு அவளுக்கு முதன்முதல் என்ற காரணத்தினால் நானும் மனிதத் தன்மையாக நடந்தேன். மறுநாள் விடிந்தது. இவ்வாறு ஐந்து நாட்கள் கழிந்தன. குட்டி முதலாளியும் நானும் காரில் கொழும்புக்கு புறப்பட்டோம். வீடு ஒழுங்கு செய்தபின் சாந்தியை கொழும்புக்கு கூட்டிச் செல்வதாக கூறி, மறுவாரம் வருவதாக விடை பெற்றேன். குட்டி முதலாளி காரைச் செலுத்த அருகில் இருந்து கொண்டேன். நீங்கள் எப்போது சாந்தியைக் கூட்டி வரப்போகிறீர்கள் என்ற கேள்வியைக் கேட்டார் குட்டி முதலாளி. தொடர்ந்து “உங்களது ஹோட்டல் அறையில் சிறிது காலத்திற்கு தங்கலாம் பின் நல்ல வீடு மலிவாகக் கிடைக்கும் போது வாங்கிக் கொள்ளலாம்” என்றார். அப்படித்தான் நான் எண்ணியிருக்கின்றேன் என்றேன்.

மறுவாரம் நான் புகையிரதம் மூலம் கிராமத்திற்கு வந்தேன். இரண்டு நாட்கள் கழிந்து சாந்தியையும் கூட்டிக் கொண்டு போவதாக அவளது பெற்றோருக்கு கூறினேன். அப்போது மாமியார் சாந்தியின் தமக்கையொருத்தி அவள் திருமணம் முடிந்த காலத்திலிருந்து எம்மோடு

கதைப்பதுமில்லை கொண்டாடுவதுமில்லை. அவள் ஒரு பிடிவாதக்காரி என்றாள். அன்று எங்கள் திருமணத்திற்கு அத்தான் வந்தவர். ஆனால் அவள் வரவில்லை. என்றாலும் எங்களை கொழும்பிற்கு போகமுன்பு தங்கள் வீட்டுக்கு வரும்படி கூறியிருந்தார் என சாந்தி சொன்னாள். அப்படியா? சரி இன்று மாலையே போவோம் என்றேன். அங்கு போனதும் தான் அன்று சாந்தியிடம் அதிகம் கதைத்துச் சிரித்த அந்த இளைஞன் அங்கு எம்மை வரவேற்றார். சாந்தியின் தமக்கையைக் கண்டதும் நான் மெய் மறந்து போனேன். திரைப்பட நடிகை போல் இருந்தாள். அவர்கள் விரும்பி தாமே எவருக்கும் தெரியாமல் ஓடி வந்த முறையையும் அதனால் தம்மோடு ஏற்பட்ட கோபதாபங்களை சாந்தி எனக்கு கூறினாள். அவர்களது சோடிப் பொருத்தம் எனக்கு பொறாமையாக இருந்தது. நான் அன்று கொண்ட ஐயுறவும் கலைந்தது. அவர் பெயர் சந்திரன் என்றும் அவர்கள் ஓடிச் சென்ற பிறகு தமது திருமணத்திற்குத்தான் வந்ததாகவும் அன்று அக்கா வரவில்லை என்பதனையும் அவர்கள் வீட்டில் வைத்தே சாந்தி எனக்கு கூறினாள்.

திட்டமிட்டது போன்று நாம் கொழும்பு புறப்பட்டோம். நான் தங்குமறை ஷோட்டலோடு சேர்ந்திருந்தது. ஷோட்டலின் பின்புறத்திற்கு போவதென்றால், அவ்வறையின் வாசல் கடந்து தான் செல்ல வேண்டும். மலசலகூடம் அவ்வறையிலிருந்து கிட்டத்தட்ட முப்பது அடி தூரத்தில் இருந்தது. எமது அறையைக் கடக்காமல் செல்ல முடியாது. நீளமான அகலம் குறைந்த ஷோட்டல் பார்ப்பதற்கு கவர்ச்சியாகக் கண்ணாடிகள் சுவர் றெடுவே பொருத்தப்பட்டு மாளிகை போல் காட்சியளித்தது. இப்படியான தோற்றங்களை சாந்தியிடம் புகைவண்டியில் வரும்போதே கூறிக்கொண்டு வந்தேன். ஷோட்டலில் வேலை செய்பவர்கள் மணியம், பார்த்தீபன் போன்றவர்களது பெயர்களையும் கூறி, அவர்களது குணாதிசயங்களையும் கூறி வந்தேன். அநுராதபுரத்தை புகைவண்டி

வந்தடைந்தது. அங்கிருந்து புகைவண்டி புறப்பட சிறிது தாமதிக்கும் என்பதை அறிந்து நான் புகையிரத அதிபர் மூலம் காரை கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்கு கொண்டு வரும்படி பார்த்தீபனுக்கு ரெலிபோன் செய்தேன். அவ்வாறே அவன் அங்கு வந்தான். சாந்திக்குக் கொழும்பு புதிது. முதன்முறையாக அவள் என்னுடன் தான் அங்கு வந்தவள். எல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்தாள். பார்த்தீபனுடன் ஹோட்டல் வியாபாரங்களைப் பற்றி கதைத்த வண்ணம் வந்தேன். அங்கு நான் வந்தபின் சாந்தியிடம் காதையர்கள் கப்பம் கேட்டு வந்ததாகவும், தனக்கு அடிக்க வந்த போது தான் இருவருக்கும் அடித்ததாகவும், பொலிசுக்கு அறிவித்து, பொலிஸ் வந்து விசாரனை செய்ததாகவும் கூறினான். வஞ்சகமற்ற சாந்தி “உங்களுக்கு ஒரு காயமும் ஏற்படவில்லையா?” என ஏக்கத்துடன் பார்த்தீபனைப் பார்த்து ஏதோ நீண்ட நாட்கள் பழகிய உறவுக்காரி போல் கேட்டாள். நான் இவ்வாறு அவள் கேட்பாள், என்பதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. பார்த்தீபன் சிரித்த வண்ணம் “இல்லை” என்று கூறி, என்னைப் பார்த்தான். நான் சஞ்சலமில்லாதவன் போல் “பார்த்தீபன் கராட்டிக் காரன் ஆச்சே” என்றேன். அடுத்த கனம் எனக்கு யோசனை தோன்றிவிட்டது. எனது முதுமைப் பலவீனத்தை ஏற்படுத்தினால், அவள் திசைமாறி விடுவாளோ என ஏக்கம் கொண்டேன். அவளை மிரட்டிப் பயமுறுத்தி, புத்திமதி கூறி அவளது மனதை நான் புண்படுத்த விரும்பவில்லை. சாந்தி எனக்கு சட்டரீதியிலும், சம்பிரதாய ரீதியிலும் மனைவியானாள். அவளது சிறுவயதிற்கும் எனது முதுமைக்கும் உளவியல் ரீதியில் வேறுபாடே என எண்ணி கவலையடைந்தேன். எவருக்கும் கிடைக்காத இத்திருமணம் மாண்பங்கத்தை ஏற்படுத்தி விடுமோ என அச்சம் கொண்டேன். பார்த்தீபன் படித்தவன். அழகன் ஆங்கிலமும், சிங்களமும் சரளமாகப் பேசக் கூடியவன். அவன் எவ்வளவிற்கு நல்லவன், விசுவாசமும் படைத்தவனெனினும், பஞ்சம்

நெருப்பும் அருகில் இருந்தால் மூண்டு விடுமல்லவா என மனத்திற்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். சீ நான் அப்படியெல்லாம் நினைக்கக் கூடாது என்று எனக்கே ஆறுதல் கூறிக் கொண்டேன்.

ஹோட்டலை அடைந்த நாம் எமது அறைக்குள் புகுந்தோம். குட்டி முதலாளி எம்மை சந்திக்க வந்தவர், உள்ளே அழைத்தார். “குட்டி முதலாளி சண்முக முதலாளிக்கு நல்ல சம்சாரம் கட்டி வைத்திருக்கிறார். குட்டி முதலாளியை காக்கா பிடித்தால் எங்களுக்கு இப்படித் தான் பார்ப்பார்” என்று கதைக்கிறார்கள் என சிரித்த வண்ணம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். நாளடைவில் சாந்தியின் மீது எனக்கு முழு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எனது முதுமை என்னை பலவாறு எண்ண வைக்கிறதே ஒழிய அவள் குழந்தையுள்ளம் படைத்தவள். ஆனால் ஏமாந்து விடுவாள் ஆகவே நான் நன்கு பாதுகாப்பைக் கொடுத்தால் தவறுகளிலிருந்து காப்பாற்றி விடலாம் என எண்ணினேன். திருமணம் முடிந்தபின் ஏற்படும் தொந்தரவுகளை நான் நாளடைவில் புரிந்து கொண்டேன்.

அவளது உறவுக்காரர்கள் வந்து பெருகினர். தங்களுக்குக் ஹோட்டலில் வேலை தரும்படி கேட்டு வந்தனர். சாந்தியின் பெரிய தாயின் மகன் என்று கூறி இராமு என்பவன் வந்தான். சாந்தியின் சிபார்சுப்படி அவனுக்குக் காசாளர் பதவியைக் கொடுத்து பார்த்தீபனை பழக்கிவிடும்படி கூறினேன். அதிகாலை 5.30 மணிக்கு ஹோட்டல் திறக்கப்பட்டு இரவு 10.30 மணிக்கு பூட்டப்படுவதால், மூன்று காசாளர் எனக்குத் தேவைப்பட்டது. இவ்வாறு நான்கு மாதங்கள் கடந்து இராமுயிற்கும் எனக்கும் கணக்கு வழக்கில் பிணக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் நான் அவனை ஒரு சிறு தொகை பணம் கொடுத்து நீக்கிவிட்டேன். சாந்தியின் குடும்பப் பாரம் என்மீது சுமத்தப்பட்டது.

மாதாந்தம் அவளது தந்தையார் வந்து சாந்தியிடம் பணம் பெற்று செல்வார். நான் சாந்தியிடம் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாய் என்பதனைக் கேட்பதில்லை. அவள் தன் சிறுவயதிலேயே எனக்கு மனைவியாக்கப்பட்டிருந்தாலும். தனது குடும்ப நிலையை நன்கு புரிந்தவள். பெற்றோர், சகோதர, சகோதரிகளுடன் அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தாள். தனது குடும்பத்திற்காக தியாகம் செய்வதில் அரை பங்காக என்னை திருமணம் செய்ததாக சில வேளைகளில் கூறுவாள். அப்படிக்கூறும் போது நான் கவலைப்படுவேன். என்னால் அவள் திருப்திப்படவில்லையோ என எண்ணுவேன். பணம் சம்பாதிப்பதிலும், வியாபாரத்தை விருத்தி செய்வதிலும் பழக்கப்பட்ட எனக்கு அத்தோடு முதுமையடைந்த நிலை. குடும்பத்தில் நாட்டம் செலுத்துவது நேரத்தின் பற்றாக்குறையாக இருந்தது.

திருமணமாகி ஐந்தாம் மாதம் அவள் முழுகாதிருந்தாள். நான் ஆனந்தமடைந்தேன். காசாளின் ஒரு பகுதி நேரத்தை அவள் பொறுப்பேற்க முன்வந்தாள். அதனை நான் மறுக்கவில்லை. பார்த்தீபனுடன் பழகக் கூடிய வாய்ப்பு அவளுக்கு தன்னிச்சையாகவே கிடைத்து விட்டது. ஆனால், எனக்கு எந்தவித ஐயுறவும் அவள் மீது ஏற்படவில்லை. அவர்கள் இருவரும் சகோதரர்களாக பழகுவதையிட்டும் பார்த்தீபனின் விசுவாசத் தன்மையைக் கண்டும் நான் எந்த வித கரவுத் தன்மையும் அடையவில்லை. டாக்டரிடம் செல்லும் போது அவனே சாந்தியை கூட்டிச் செல்வான். சாந்தி வர வர அழகு நிறைந்தவளாகத் தோற்றமளித்தாள். எனது உடல் வாட்டம் என்மீது நம்பிக்கையற்று போய் விட்டது. என்றாலும் நான் இளமையாகத் திடகாத்திரமாக எனது மனைவிக்காக இருக்க வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொள்வேன். கொழும்பில் வாகன நெருக்கடி கூடியதால் என்னால்

சரளமாக தயக்கமின்றி கார் செலுத்த முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். சாந்தி எனது மனைவியாக இருந்தும் பார்த்தீபனுடன் வெளியே புறப்படுவதை மகிழ்வோடு வரவேற்பாள். தனது இளமைக்குப் பொருத்தம் அவளேயேன்ற நிலைப்பு. மக்கள் கண்ணுக்குத் தான் முதுமையடைந்தவனைத் திருமணம் செய்தது கேலியாகத் தோன்றக் கூடாது என்ற எண்ணம். அவளுக்கு கொழும்பு நாகரீகத்தைப் பழகப் பழக அவள் மனதில் மாற்றம் காண்பதும் போல் எனக்குத் தோன்றிற்று. அல்லது எனது தப்பெண்ணமோ என்னவோ நான் என்னை அறியாது பல கோணங்களில் சிந்திக்கலானேன். ஆனால் சாந்தியின் நடை உடையில் பிடியே தோன்றவில்லை. ஆனால் எனது சிந்தனைகள் அநாவசியமாக இருந்தன. மனதில் அவ்வாறு எண்ணினாலும் அவற்றை நான் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. ஒரு நாள் குட்டி முதலாளி என்னிடம் வந்தார். “ஏன் முதலாளி சாந்தியை நீங்கள் கிளிணிக்குக் கூட்டிச் சென்றால் என்ன?” எனக் கேட்டார். “இந்த வாகன நெருக்கடிக்குள் என்னால் காரைச் செலுத்த முடியவில்லை. ஏன் பார்த்தீபன் தானே இருக்கின்றான். எனி ஒரு றைவரைப் போட்டால், மாதாந்தம் மூவாயிரம் ரூபா சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். எல்லாம் சிரமம் தானே” என்றேன். “உங்களுக்குத் தெரியும் தானே அவன் இளம் பெடியன். ஆனால் அவன் மீது எந்தவொரு அவநம்பிக்கையும் நான் கொள்ளவில்லை. மற்றவர்கள் கண்ணுக்கு?” என்று கூறி முடிப்பதற்குள், நான் “குட்டி முதலாளி, மற்றவர்கள் வாயையும், கண்களையும் என்னால் மூட முடியாது. எனது மனைவியிடம் நான் நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றேன். அவள் இதுவரையில் எந்தவொரு குறையும் விடவில்லை. எல்லாப் பொறுப்பையும் அவள் அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்து நிர்வாகம் செய்யக் கூடியவளாக்க வேண்டும். எனக்கு வாரிசும் வரப் போகிறது. அது ஆணோ, பெண்ணோ என்னுடைய

குழந்தை தான். அது வளர்ந்து ஆளாகும் வரைக்கும் நான் உயிரோடிருப்பேனோ ஐயிச்சம். ஆகவே நீங்கள் உங்களது மனைவி மீது எப்படி நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றீர்களோ நானும் சாந்தி மீது நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன்” என்று மனச்சஞ்சலம் அற்றவன் போல் விட்டுக் கொடுக்காது கூறினேன். “பார்த்தீபனும் சாந்தியும் காரில் இருந்து சிரித்துச் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டே தொட்டும் தொடாமலும் சிங்களப் பையன்கள் கேலியாக கதைத்தார்கள். ஆகவே தான் நான் சொல்ல வேண்டி வந்தது. ஆனால் நான் எள்ளளவில் கூட தப்பா நினைக்கவுமில்லை. நினைக்கவும் மாட்டேன்” என்றார். அத்தருணத்தில் கிளிநிக் சென்று வந்த சாந்தி, குட்டி, முதலாளியைக் கண்டதும் “இவருக்கு காரோடத் தயக்கமாக இருக்காம். இன்று டாக்டர் இவர் வந்தவரா என்று கேட்டார்” என்றாள். மறுமுறை இவரையும் கூட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்றாள். “சரி நான் மறுமுறை வாரேன். கிழவனோடு போவதிலும் பார்க்க பெடியனோடு போவதும் தானே உனக்கு விருப்பம்” என்று கேலியாக கூறினேன். “விசர்க்கதை கதைக்காதேங்கோ, அப்படியென்றால் இனிமேல் போக மாட்டேன்” என்றாள். “இல்லையம்மா பகிடிக்குத் தான் கதைத்தனான். என்ற சாந்தியைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் தானே” என்றேன். குட்டி முதலாளி “சரி நான் போய் வருகிறேன்” என்று கூறி போய்விட்டார். அவர் போனதும் சாந்தி என்னைப் பார்த்து “நீங்கள் கிழவன் என்றதும் நான் இளம் பெடியனோடு போய் விடுவேன் என்று பயப்படுகிறீர்கள். அப்படி அச்சமிருந்தால், என்னை அம்மாவிடம் கூட்டிச் சென்று விட்டிருங்கோ” என்றாள். “ஏன் நான் வழக்கமாக இவ்வாறு பகுடி பண்ணுவதுண்டு. இன்றைக்கேன் இப்படிக் கொதிக்கின்றாய்” என வினாவினேன். “இவ்வளவு காலமும் தனிப்பட்ட நேரங்களில் சொன்னீர்கள், நான் பெரிசுப்படுத்தவில்லை. இன்று குட்டி முதலாளிக்கு முன்னால்

கூறுகிறீர்கள்” என்றாள். சரியம்மா மன்னித்துக் கொள் என்று கூறிவிட்டு மெல்ல அணைக்கச் சென்றேன். உடனே திணறித் தள்ளிவிட்டு விலகிப் போனாள். அவளது கோபம் நல்லொழுக்கத்தை வெளிக்காட்டியது. ஆனால் அவள் ஒரு பிடிவாதக்காரி என்பதை மட்டும் நன்றாக புரிந்து கொண்டேன். நான் மோதினால் அதன் பிரதிபலிப்பு ஆபத்தாக முடியும் என்பதை புரிந்து கொண்டேன். மெல்ல ஹோட்டல் முன்பக்கமாய் போனேன். பார்த்தீபனின் முகத்தில் முளிக்க வெட்கமாக இருந்தது. எனக்கு விசுவாசமாக இருக்கும் பார்த்தீபனை நான் எதிரியாக கணிக்க வேண்டி வந்து விடுவேனோ என கலங்கினேன். என்னைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று, தனது வேலைகளைக் கவனித்தான். அவனை உற்றுப் பார்த்தேன், முகத்தில் சஞ்சலமே இல்லாத நிலை. ஏதோவொரு அலுவல் முடித்து ஆறுதலாகி மறு தொழிலை பார்ப்பது போன்று, வியாபார நெருக்கடியில் பணத்தைப் பெற்று மிகுதிப் பணத்தைக் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தான்.

மறு கிளினிக் செல்லும் நாள் வந்தது. ஆனால் அன்று சாந்தி புறப்படவில்லை. இன்று கிளினிக் நாள் அல்லவா. ஏன் போகவில்லை வெளிக்கிட்டு நானும் வருகிறேன் என்றேன். நான் வரவில்லை என்றாள். எனக்கு கோபம் பொங்கி எழுந்தது. “வெளிக்கிடடி” என அடிப்பது போல கையை ஒங்கிக் கொண்டு சென்றேன். அடுத்த கணமே என்மீது தொட்டால் அம்மாவிடம் ஓடி விடுவேன். பிறகு நான் இல்லை என்று நினைக்க வேண்டியது தான் என்றாள். பணிந்து போவதில் தான் சமாளிக்க முடியுமென்ற நிலைக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன். ஒருவாறு சமாளித்து பார்த்தீபனையும் வெளிக்கிடும்படி கூறி, காரை அவன் செலுத்த நானும் சாந்தியும் பின் சீட்டில் உட்கார்ந்தோம். சாந்தியின் முகம் வாடியிருந்தது. என்ன முதலாளியம்மாவின் முகம் வாடியிருக்கு

சுகயீனமா என பார்த்தீபன் காரைச் செலுத்திக் கொண்டு விசாரித்தான். நான் என்னை அறியாமலே உன்னுடைய அலுவலை நீ பார் என்றேன். அவனது முகம் கறுத்து விட்டது. நான் இவ்வாறு சொல்வேன் என அவன் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. ஒரு கணம் திகைத்துப் போனான். ஏதோ சிக்கல் எமக்குள் தோன்றியிருப்பதை உணர்ந்து யோசித்த வண்ணம் காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் பார்த்தீபன். பட்டடப்படுவதை என்னால் உணரக் கூடியதாய் இருந்தது. நான் அவனைப் பார்த்து, "பார்த்தீபன் எனக்கு பணம் ஒரு லட்சம் ரூபா அவசரம் தேவைப்படுகிறது. ஒருவருக்குத் தருவதாக வாக்குக் கொடுத்து விட்டேன். ஆனால் பணம் பிரட்ட முடியவில்லை. அதனால் ஆத்திரமாக இருக்கின்றது" என கதையைக் கொடுத்து சமாளித்தேன். "அதற்கு நாங்கள் அவருக்குக் கிடைச்சிருக்கிறோம்," என்று கோபம் பொங்க கூறினாள் சாந்தி. அத் தருணத்தில் பார்த்தீபனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. மெல்லச் சிரித்தான். அத்தோடு டாக்டரின் இடமும் வந்து விட்டது. ஆனால் நாங்கள் தான் என்று பார்த்தீபனை தன்னோடு சேர்த்து, சாந்தி காருக்குள் கூறியது எனக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. நான் அவள் மீது கரவு கொள்ளாமலே மணம் இவ்வாறு தோன்றச் செய்கிறதே என்ற சிந்தனை சிக்கலை ஏற்படுத்தியது.

இவ்வாறு காலங்கள் கடந்தன. சாந்தி ஒரு ஆண் மகனை பெற்றெடுத்தாள். முரளி என பெயர் சூட்டினேன். குழந்தை பிறந்து நாற்பதாம் நாள் கோவிலுக்கு போய் வந்தோம். மறுநாள் எனது மார்பு வலிப்பதைப் போன்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. திடீரென மயக்கம் ஏற்பட்டு விழ்ந்து விட்டேன். சிறிது நேரத்தில் விழித்து விட்டேன். என்னை காரில் ஏற்றிக் கொண்டு வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு சென்றனர். அங்கு பதினைந்து நாட்கள் மாரடைப்பு நோய்க்கு

அறிகுறியென அனுமதிக்கப்பட்டேன். சாந்திக்குத் துணை பார்த்தீபன் அன்றி எவரும் கிடைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் காலையும் மாலையும் சாந்தி பார்த்தீபனுடன் காரில் வந்து எனக்கு உணவு கொடுத்து விட்டுச் செல்வாள். எனக்கு ஏற்பட்ட நோயிலும் பார்க்க குடும்பத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் கரவு, புற்றுநோய் போல் மாற்று மருந்தின்றி பரவியது. என்னை பார்வையிட வரும் எனது ஹோட்டல் சக வேலையாட்களை விசாரித்த போது, அவர்களது செய்திகள் சாந்தியின் போக்கு பிழை போல், எனக்கு தோன்றியது. ஹோட்டல் பூட்டிய பின்பும், சுமார் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை பார்த்தீபனும், சாந்தியும் கதைத்துக் கொண்டு இருப்பார்களாம். குழந்தை அழுதால் கூட கணக்கெடுப்பதில்லையாம் என சமையல்காரன் கூறியது எனக்கு மேலும் மார்பு வலியை ஏற்படுத்தியது. அவள் பார்த்தீபன் மீது நல்ல அன்பும், நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ளாள் என்பதை நான் நன்கு புரிந்துக் கொண்டேன். அவனைக் ஹோட்டலிலிருந்து விலக்கிவிட வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டேன். கண்ணால் கண்டதும் பொய், காதால் கேட்பதும் பொய் தீர் விசாரித்துத் தான் நான் முடிவிற்கு வரவேண்டும். அல்லது அவனை மற்ற ஹோட்டலுக்கு மாற்றிவிட வேண்டும் என தீர்மானித்தேன். வைத்தியசாலையில் ஓய்வுக்காக இருந்த எனக்கு இப்படியான எண்ணங்கள் நித்திரையைக் கெடுத்தன. பார்த்தீபன் ஹோட்டலில் தான் தங்குவதுண்டு. ஹோட்டல் பூட்டப்பட்டதும் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்து என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஒரு சாக்குக் கட்டிலை போட்டுப்படுத்து விடுவான். சாந்தியும் அவனும் இரவில் நீண்ட நேரம் உரையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்ற செய்தியைக் கேட்டதிலிருந்து எனக்கு வேதனை இரட்டிப்பாகியது. இவ்வாறு பதினைந்து நாட்கள் கழிந்ததும் மனைவி பிள்ளையிடம் சென்றேன். சென்ற மறுநாள் சாந்தியிடம் “பார்த்தீபனை மறு ஹோட்டலுக்கு மாற்றிவிடப்

போகிறேன்” என்றேன். அவளது முகம் கோபக் கணலைக் கக்கியது. “ஏன் மாற்றுகின்றீர்கள் என எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் அதனை தடுக்க மாட்டேன். அது உங்கள் விருப்பம்” என்றாள் சாந்தி. தன்மீது நான் கரவு கொண்டிருப்பதை நன்கு புரிந்தவளாகி விட்டாள் என்பதை நான் விளங்கிக் கொண்டேன். “சரி அவன் இங்கேயே இருக்கட்டும் நீ அவனுடன் கதைப்பதைக் குறைத்துக் கொள்” என்றேன். எடுத்த எடுப்பில் “அது முடியாது” என்றாள்.

‘தான் கற்புக்கரசியென்றும் நீங்கள் என்னை தப்பாக எண்ண வேண்டாம். எனது உடல், உயிர் எல்லாம் உங்களுக்குத் தான் சொந்தம்’ என்றும், ‘வாழ்ந்தால் உங்களோடுதான்’ என்றெல்லாம் அவள் சொல்லுவாள் என நான் நினைத்தேன். ஆனால் அப்படியொரு வார்த்தை எதுவும் அவளிடமிருந்து வரவில்லை. அப்படி அவள் கூறியிருப்பாளானால், நான் எல்லாவற்றையும் மறந்து சுயநினைவோடு அவளுடன் வாழ்ந்திருப்பேன். அவளுடைய விடுக்கென்ற வார்த்தைகள் எனக்கு அவள் மீது மிகவும் ஐயுறவை ஏற்படுத்தியது. அவள் மீது வைத்த அளவற்ற அன்பும் பாசமும் தான் எனக்கு இப்படியான வேதனைகளுக்கு முழுக் காரணமாகும். சில பெண்கள் தன்மீது தன் கணவன் கரவு கொள்கிறான் என்றால், அவளது கரவுக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து விலகி நடக்க முயற்சியெடுக்க வேண்டும். ஆனால் தாங்கள் உத்தமிகள் ஆகவே அவர்கள் நினைப்பதை நினைக்கட்டும். எமக்குச் சரியென எதுபடுகிறதோ அதையே நாம் செய்வோமென எண்ணி மேலும், பிரச்சனை வளர்ப்பதுண்டு. கூடுதலாக ஒரு கணவன் தனது மனைவி மீது கொண்ட பெரும் காதலினால்தான் அவள் மீது கரவு நினைப்பதில் உள்ளாக்கப்படுகின்றான். ஆனால் நான் அவளைவிட பன் மடங்கு வயது முதிர்ந்தவன் என்பதால், எனது எண்ணங்கள் உளவியல் ரீதியில் வேறுபட்டு இருந்தன.

நான் நோய் வாய்ப்பட்டதை எண்ணியோ என்னவோ சாந்தி என்னோடு உடல் உறவு கொள்ள தயங்கினாள். இவ்வாறு காலங்கள் கடந்தன. பார்த்தீபனை நான் விலத்தவழிமில்லை, மாற்றவழிமில்லை. தன்னை வில்லனாக வைத்து நான் படும் சிக்கல்கள் எதுவும் அவன் அறியான். ஒரு நாள் இளம் வயது இளைஞன் ஒருவன் தனது கல்ட்ட நிலையைக் கூறி வேலை கேட்டதால், சர்வராக எடுத்தேன். கடந்த இரு மாதங்களாக அவன் செய்து வந்த வேலையைப் பார்த்து நான் திருப்திப்பட்டேன். ஆகவே அவனும் ஹோட்டலிலே பார்த்தீபனைப் போன்று தங்கி வந்தான். ஒரு நாள் இரவு மூன்று மணியளவில் எனது மனைவி சாந்தி என்னைத் தட்டி எழுப்பினாள். தன்னை யாரோ கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு விட்டு ஓடுவதாக கூறினாள். கதவு பூட்டித் தானே இருந்தது என்றேன். பூட்டினேனோ இல்லையோ என்பது எனக்கு நினைவில்லை என்றாள். கதவும் திறந்தபடி தான் இருந்தது. உடனே வெளியே வந்து லைற்ரைப் போட்டேன். லைற்ரைப் போட்டதும் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவன் அசைந்து திரும்பிப் படுத்தான். ஆனாலும் அவன் நித்திரையாகத்தான் இருந்தான். பார்த்தீபனிடம் சென்று தட்டித் தட்டிப் பார்த்தேன். அவன் எழும்பவேயில்லை. அவன் நன்கு நித்திரையென எண்ணி, புதிதாக வந்தவனை எழுப்பினேன். அவன் எழுந்தவுடன் பட்டினி ஒங்கி இரண்டடி கன்னத்தில் அறைந்தேன். அவன் திகைத்துப் போய் நின்றான். “நீ தானே அறைக்குள் வந்து விட்டுப் போனாய்?” என்று அடுத்த அறையாளுக்கு கையோங்கினேன். எங்கே வந்தேன் என கேள்வியை பயந்து கேட்பது போல உடலைக் குவிந்து அமுத வண்ணம் எழுந்தான். நான் சரிபடு விடிந்தவுடன் பார்ப்போம் என்று கூறிவிட்டுச் செல்லும் போது, பார்த்தீபனையும் பார்த்தேன். எந்தவித அசைவுமின்றி கவுண்டபடி நெஞ்சின்மேல் கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம்

உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நித்திரை கொள்பவனை உடனே எழுப்பி விடலாம். ஆனால் நித்திரை போல் நடிப்பவனை எழுப்பிவிட முடியாதென்று சிலர் கூறுவர். சாந்தியிடம் சென்று பார்த்தீபனில் உனக்கு ஐயுறவுண்டா எனக் கேட்டேன். நீங்கள் இல்லாத போது ஏதாவது முயற்சி எடுத்திருப்பாரே அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை. நீங்கள் இல்லாத காலங்களில் கண்ணியமாக தன்னுடன் பார்த்தீபன் நடந்து கொண்டார் என்றாள். நீ என்ன எல்லோரையும் அவன் இவன் என்கிறாய், பார்த்தீபனை மாத்திரம் அவர், இவர் போடுகிறாய் என்றேன். அவர் கண்ணியமாகவும், கட்டுப்பாடாகவும், உண்மையாகவும் நடப்பதால், மதிப்புக் கொடுக்கின்றேன் என்றாள்.

அன்றிரவு யாழ்தேவியில் சாந்தியினது அண்ணரும் அத்தானும் ஹோட்டலுக்கு வந்திருந்தார்கள். ஸ்ரோ ரூமில் ஒரு கட்டில் இருந்ததால், டேபிள் பானையும் கொடுத்து அவர்கள் இருவரையும் படுக்க வைத்திருந்தேன். அவர்கள் வந்திருந்தால் சாந்தி இவ்விடயத்தைப் பற்றி அம்பலப்படுத்த வேண்டாமென்றும் அத்தானுக்கும் அண்ணாவிற்கும் தெரிந்தால் ஊரில் அவமானமென்றும் அத்தோடு இருவரும் அவனை அடித்து முறித்து விடுவார்கள் என்றும் கூறி, அதனை மறுநாள் அம்பலப்படுத்தாது அடக்கிக் கொண்டாள். புதிதாக வந்தவனின் பெயர் சுரேஸ். நல்ல இடத்துப் பிள்ளை போல் தோற்றமளித்தான். மேவி வாரிய தலை மயிர், அடர்ந்த புருவம், அரும்பு மீசை நாடியில் கூட இரண்டொரு மயிர், சவரம் செய்தறியாத முகம், சிவந்த இதழ்கள், படிப்பைக் குழப்பிவிட்டு, கஷ்டத்தின் காரணத்தாலும், தந்தையின் மிரட்டலினாலும் கோபித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து நண்பன் ஒருவனின் குடும்பம் கொழும்பிலிருந்ததால், அவர்களிடம் வந்து வேலை தேடியதாகக் கூறியிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்த போது அப்பாவி போல்

எதுவும் அறியாது ஒரு முறை பார்த்து விட்டு தலைகுனிந்த வண்ணம் தனது வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். பார்த்தீபனிலும் எந்தவொரு வேறுபாடுகளும் தோன்றவில்லை. நான் என்ன செய்வது என்று தெரியாது மனதுக்குள் வேதனை கொண்டேன். உண்மையொருபோதும் அழிவதில்லை. என்றோ ஒரு நாள் வருமென்றெண்ணி கடவுளே என்மீது குற்றமிருந்தால் மன்னித்துக் கொள் என்று வேண்டிக் கொண்டேன். பார்த்தீபனா? சுரேஸா? அவ்வாறு நடந்து கொண்டது என்ற கேள்வி என்னை வாட்டியது. மறுநாள் சாந்தியின் சகோதரனும், அவளது தமக்கையின் கணவரும் ஊருக்குப் புறப்பட இருந்தார்கள். அப்போது சாந்தி தானும் ஒரு முறை பெற்றோரைப் பார்த்து விட்டு வரப்போகிறேன். பேரனைக் கண்டால், ஆனந்தமடைவார்கள் என்றாள். சரி ஆனால் எனது பிள்ளை கவனம் என்றேன். உங்களை விட எனக்கு உங்கள் பிள்ளையில் கவனம் கூட என்றாள். அவர்களைப் பார்த்தீபனுடன் சென்று வழியனுப்பி வைத்தேன். சாந்தி நல்லவள் பார்த்தீபனுடன் தொடர்பு இருந்திருந்தால், அவ்வாறு போயிருக்கமாட்டாள். ஏனோ தன்மீது நான் வைத்திருக்கும் ஐயுறவை நினைத்தே அங்கு போவதன் மூலம் அதனை என்னிடமிருந்து அகற்றவே அவளது உபாயமென எண்ணினேன். ஆகவே எனிமேல் நான் இப்படியான எண்ணங்களை விட்டு விடவேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டேன். இவ்வாறு இருக்கும் போது, பத்தாம் நாள் ஒரு கடிதம் வந்தது. தானும் பிள்ளையும் நல்ல சுகமென்றும் இன்னும் இரண்டு வாரங்கள் கழித்து தான் வருவதாகவும், அக்காவை பெற்றோரிடம் சேர்த்து வைத்து விட்டேன். அங்கு போய் வருகிறேன். சில வேளைகளில் அக்கா வீட்டில் தான் தங்குவதுண்டு. அக்காவிற்கு பிள்ளைகள் இல்லாததால் மகன் மீது நல்ல பாசம் என்றும் எழுதியிருந்தாள். கவனமாக உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். என்னையும், பிள்ளையையும் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். நான் இங்கு நல்ல சந்தோஷமாக

இருக்கின்றேன், என்றும் எழுதியிருந்தாள். இறுதியில் பார்த்தீபனை சுகம் விசாரித்ததாகவும், அவர் மீது எவ்வித தப்பெண்ணமும் கொள்ள வேண்டாமென்றும் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

பார்த்தீபனை நல்லவன் என்று கூறுகின்றாள். ஆனால் தான் அப்படித் தப்பாக நடக்கக் கூடியவளல்ல என எழுதவில்லையே. என எனக்குள் ஒரு கணம் எண்ணிக் கொண்டேன். அவள் கூறியது போல் இரண்டு வாரங்கள் கடந்தன. வவுனியாவிலிருந்து தான் புறப்பட்டுவருவதாக தொலைபேசி மூலம் அறிவித்தாள். நான் புகையிரதம் வரும் நேரம் பார்த்தீபனையும் அழைத்துக் கொண்டு கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்குச் சென்றேன். மிகவும் சந்தோஷமாக வந்திறங்கினாள். நான் மகனை வாங்கி வாரி முத்தமிட்டுக் காரை வந்தடைந்தோம். பார்த்தீபன் எம்மை எதிர்பார்த்து காருக்குள்ளேயே இருந்தான். அவள் எதுவும் கூறாது அவனுடன் கதையுமின்றி ஏறி பின்புறம் உட்கார்ந்து கொண்டாள். பிள்ளையை அவளிடம் கொடுத்து விட்டு நான் முன்புற சீற்றிலே இருந்து கொண்டேன். அன்று சன நெருக்கடியும், வாகன நெருக்கடியும் இல்லாததால், பார்த்தீபன் காரை வேகமாக ஓட்டி வந்தான். “பாட்டைப் போடுங்கோ, இவன் பாட்டுக்கு அமைதியாக இருப்பான்” என்று சாந்தி கூறியதும் நான் டேப் ரெக்கோடரின் பொத்தானை அழுத்தினேன். “உன்னை நினைக்காத நேரம் இல்லை” என்ற பாடல் தொனித்தது. திடீரென நிறுத்திவிட்டு ஏன் வேறுபாடல்கள் இல்லையா? பார்த்தீபனைப் பார்த்துக் கோபத்தோடு கேட்டேன். நான் என்ன முதலாளி செய்வது, என்னோடு பாய்கின்றீர்கள் என்றான்.

எனக்கேனோ அவன் சாந்திக்காக போட்ட பாடலைப் போன்றிருந்தது. பழைய குருடி கதவை திறவடி போன்று எனக்கு

மறுபடியும் கரவு வியாதி தொடங்கிவிட்டது. மறுநாளே பார்த்தீபனை மறு ஷேராட்டலுக்குக் காசாளராக நியமித்தேன். புதிதாக வேலைக்கு வந்த சுரேஸ் என்பவனை வேலையிலிருந்து நீக்கினேன். சாந்தி மறுபடியும் முழுகாதிருந்தாள் சாந்தியின் இரண்டாவது கர்ப்பம் எனக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. என்றாலும் நான் அதனை வெளிக் காட்டவில்லை. ஊருக்குப் போய் வந்ததிலிருந்து அவளிடம் பல மாற்றங்கள் இருப்பதைக் கண்டு நான் வியப்படைந்தேன். எதற்கும் பயந்தவள் போல் தோன்றினாள். மற்றவர்களுடன் கலகலப்பாகக் கதைப்பதை நிறுத்திவிட்டாள். எந்நேரமும் அறைக்குள்ளேயே, அடங்கிக் கிடப்பாள். நான் கேட்டால் எல்லாம் உங்களால் தான் என்பாள். அவள் கூறும் 'எல்லாம் உங்களால்தான்' என்பது எனக்கு புரியவில்லை. சில நாட்கள் கழிந்து சாந்தியின் தமக்கையினது கணவர் வந்திருந்தார். தான் வேறிடம் மாற்றம் கேட்க கொழும்பு தலைமையலுவலகத்திற்கு வந்ததாகக் கூறி, சில நாட்களில் அலுவல் முடிந்துவிடும் என்றும் கூறினார். உங்கள் அலுவல் முடியும் வரை இங்கேயே தங்கலாம் என்றேன். அதற்கு அவர் தனது நண்பர் தன்னோடு இன்று தங்கும்படி கேட்டுள்ளார். அவரோடு பல விடயங்கள் வேலையைப் பற்றிக் கதைக்க வேண்டுமென்றார். அது உங்களுடைய விருப்பம் வசதிப்படி செய்யுங்கோ என்றதோடு இல்லாது மனுசியையும் கூட்டி வந்திருக்கலாம் தானே என்றேன். அப்போது அவர் ஒரு முறை சாந்தியைக் கேள்விக் குறியோடு பார்த்தார். அதில் அர்த்தம் இருப்பது போன்று இருந்தது. அவர் கூறியது போன்று தேனீர் அருந்திய பின் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார். சென்றவர் பின் வரவில்லை.

தான் தன் மீது கரவு எடுப்பதாக சாந்தி அவருக்கோ அல்லது தமக்கைக்கோ கூறிவிட்டாள் போலும் என்று எனக்குள்ளே எண்ணிக்

கொண்டேன். அவர் சென்றதும் அன்றிரவு படுக்கைக்குப் போகும் முன்பு உனது அக்காவின் கணவர் நல்லபிள்ளை. ஆனால் இன்று அவரது முகம் வாட்டமாக இருந்தது, ஏனோ தெரியவில்லை என்றேன். அதற்கு சாந்தி எந்தவித பதிலும் கூறவில்லை. மறு நாள் குட்டி முதலாளியின் மனைவி ஊரிலிருந்து வந்திருந்தாள். அப்போது சாந்தியைப் பார்க்க ஒருமுறை வந்திருந்தாள். நானும் ஊர் விடயங்களை அவளிடம் விசாரித்தேன். அங்குள்ள அம்மன் திருவிழாவிற்கு என்னையும் குடும்பத்தோடு வரும்படி அக்கோவில் பிரமுகர்கள் அழைத்திருந்தார்கள். நான் பணக்காரன் என்பதினால் ஒரு நாள் திருவிழாவின் முழுப் பொறுப்பும் என்னை ஏற்கும்படி கேட்டனர். அதன் கட்டிட வேலைக்கு என்னிடம் நிதியுதவி கேட்டிருந்தார்கள். அவற்றை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். சாந்தியை திருமணம் முடித்த காலத்திலிருந்து என்னைத் தேடியும் எனது உதவி பெற்றும் வந்தவர் பலர். அங்குள்ள கிராம சேவகர்கள், உடையார் தொடக்கம், நான் உதவி புரிந்துள்ளேன். அங்கு நான் சென்றால் ஊரே திரண்டு வந்துவிடும். எல்லோரும் முதலாளி, முதலாளி என வால்பிடிக்க தொடங்கி விடுவார்கள். என்னிடம் சாந்தியின் உறவுக்காரர் என்று கடமைப்படாதவர் அவளது தமக்கையின் கணவர் மட்டுமே. சாந்தியின் இரண்டாவது பிரசவம் நெருங்கும் நாளில்த்தான் திருவிழாவும் நெருங்கியது. திருவிழாவிற்கு குட்டி முதலாளியையும் அழைத்துக் கொண்டு போவதாக தீர்மானித்திருந்தேன். நினைத்ததைப் போன்று அம்மன் அருளால் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால் சாந்தி வர சம்மதிக்கவில்லை. தனக்குப் பிரயாணம் செய்தால் உடம்புக்கு ஒத்துவருவதாக இல்லை. அத்தோடு இன்னும் டாக்டரின் கண்பின்படி இருபது நாட்கள்தான் பிரசவத்திற்கு இருக்கின்றன. நீங்கள் போய்விட்டு மறுநாளே திரும்பி வந்துவிடுங்கள். அப்படி வரமுடியாவிட்டால், வவுனியாவிலிருந்து போன் பண்ணுங்கோ என்றாள்.

சரி அப்படியே செய்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு மறுநாள் அதிகாலை குட்டி முதலாளியுடன் எனது காரில் புறப்பட்டேன். குட்டி முதலாளி காரைச் செலுத்தினார். கார் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. பல விடயங்களைக் கதைத்துக் கொண்டு சென்றோம். எனது பிரச்சனை பற்றி நான் எதுவும் கதைக்கவில்லை. என்ன முதலாளி ஏதாவது பிரச்சனை ஹோட்டலில் நடந்ததா? எனத் திடீரென குட்டி முதலாளி என்னிடம் கேட்டார். ஹோட்டலில் எப்பவும் பிரச்சனை தானே என்றேன். அது சரி கரேவை திடீரென வேலையால் நிறுத்தி விட்டீர்களே. அவன் என்னிடம் வந்து வேலை தரும்படி கேட்டான். நான் மறுவாரம் வரும்படி கூறினேன். அவன் சிறு பெடியன் நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் போல் முகத்தில் தெரிகிறது. ஏன் சண்முக முதலாளி உன்னை வேலையால் நிப்பாட்டினார் என்று கேட்ட போது, காரணம் தெரியவில்லை. ஒரு நாள் இரவு படுக்கையில் வைத்து அடித்தார். பின் சில நாட்களில் ஹோட்டலை விட்டுப்போய் வேறு எங்கேயாவது வேலை தேடிக் கொள் எனக்கூறி அங்கிருந்து என்னை அனுப்பிவிட்டார் என்று கவலையோடு எனக்குக் கூறினான் என்றார் குட்டி முதலாளி. நான் இதயம் வெடிக்க வேதனைப்பட்டேன். எனது மனதுக்குள் இருக்கும் பூசல் இந்த பூமியில் இருக்கும் எவனுக்கும் இருக்கக்கூடாது என எண்ணி வெதும்பினேன். நீண்ட பெரு மூச்சைவிட்டு மெல்ல குட்டி முதலாளியைப் பார்த்தேன். அவர் உங்களுக்கும் ஆண் குழந்தையுண்டு. எனக்குமுண்டு தாய் தந்தை செய்யும் பாவ புண்ணியம் பிள்ளைகளுக்குத்தான் சேரும் என்பார்கள் என்றார். அப்படியானால் பிள்ளைகள் செய்யும் பாவம் யாருக்கு? என்றேன். குட்டி முதலாளி சிரித்துவிட்டு, அது அவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு என்றார். தொடர்ந்தும் அவன் அப்படி என்ன பாவம் உங்களுக்கு செய்தான்? என ஒரு கேள்வியைப் போட்டார். நான் பதிலளிக்க முடியாமல்

திணறினேன். குட்டி முதலாளி மன்னிக்கவும். நான் தேவையில்லாத விடயத்தில் தலையிடவில்லை. அவனை எனது கடையில் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா? என்பதையறியத்தான் நான் உங்களிடம் இவ்வாறு கதைக்க நேர்ந்தது. அப்போது நான், “ஒரு வாரத்துக்கு அவனைப் பரிட்சித்துப் பாருங்கள்” என்றேன். ‘ஆனால் அன்று நான் அவனுக்கு அடித்த போது அவன் விழித்துக் கொண்டு ஏன் அடிக்கிறீர்கள் என வார்த்தையால் வினாவாது முகத்தில் தோன்றிய ‘ஏன்?’ என்ற வினாக்குறி இன்னும் எனது நினைவில் அகலாது இருப்பதை நான் உணரக்கூடியதாக இருந்தேன். குற்றம் புரியாது சிறையில் வாடும் ஆயிரம், ஆயிரம் மக்கள், திருடாமல் திருடன் பட்டம் பெற்றவர்களும், கொலை செய்யாது கொலைகாரன் என சட்டத்தால் தண்டிக்கப்பட்டவர்களும், கடன்படாது கடன்பட்டான் பணம் திரும்பத்தரவில்லை என பழிசுமத்தப்பட்டவர்களும், கற்பழிக்காதவனை கற்பழித்தவனென்றும், உண்மையைக் கூறுபவனைப் பொய்யன் என்றும், அன்பு பாசம் காட்டுபவனைக் கயவன் என்றும் பழி சுமத்தி தப்பித்துக் கொண்ட மனிதர்களும் ஆயிரம் ஆயிரம். தனது மானத்தை விற்றுவிட்டு பிறந்த குழந்தைகளை ஆற்றிலும், கடலிலும், கிணற்றிலும், காங்களிலும், காடுகளிலும் கொன்றுவிட்டு வீசியெறிந்த பெண்கள்கூட இந்த பூமியில் வாழ்ந்தார்கள். வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள். காமம் என்னும் மூன்றெழுத்தால் மோசம் என்னும் மூன்றெழுத்தைச் செய்து பாவம் என்னும் மூன்றெழுத்தைத் தேடும் மனிதன் திருந்த உலகத்தில் விபச்சாரம் செய்யுங்கள் என்று அதற்குரிய அனுமதியைக் கொடுக்கும் மேல் நாடுகளை நான் வரவேற்கின்றேன். எனினும் காமம் என்பது அன்பு, பாசம், உண்மை, கற்பு, பண்பு, தெய்வீக பக்தி, சுகம் அத்தனையையும் உள்ளடக்கிக் கொண்ட ஒரு மோகம். அந்தப் புனிதமான காமத்தை தீர்க்க விபச்சாரியிடம் செல்லும் ஒரு மனிதன்

மிருகமாகத்தான் இருப்பான். அவன் மனிதனாக பூமியில் பிறந்தும் அர்த்ததில்லை என்று எனது கற்பனையில் எண்ணிக் கொண்டேன். காமம் என்பதனை இழிவாகச் சொல்லுவர் சிலர். சிறப்பாக சொந்த மனைவிமார்களுடன் வாழாதவர்களே. சம அந்தஸ்தைக் கொடுத்து சம பங்கையளித்து இரண்டு, மூன்று மனைவிமார்களைத் திருமணம் செய்ய அனுமதிக்கும் முஸ்லீம் கலாச்சாரத்தை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் தனது கணவன் மட்டும்தான் தங்களுக்கு என்று எண்ணுபவர்களாக அவ் மனைவிமார் எண்ணம் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதி எந்த முதல் மனைவியும் அதனை வரவேற்கவே மாட்டாள். அதனை எந்த ஒரு ஆண் உணரும் காலம் நாற்பது, நாற்பத்தைந்தாவது வயதில்தான். ஆகவே இளமை திருமணத்தைவிட ஒரு பெண் முப்பது வயதிற்குப் பின்பும் ஆண் முப்பத்தைந்து வயதிற்குப் பின்பும் திருமணம் செய்து வாழும் வாழ்க்கை சிறப்பைக் கொடுக்கும். வாழ்க்கையின் கவையையும் அறியும் என நான் எண்ணி கற்பனையில் பயணம் செய்தேன். குட்டி முதலாளி பிரேக்கொன்றை திடீரெனப் போட்டார். பாதை நடுவே வேகத்தைக் குறைக்கப் போட்ட மேட்டின் மீது கார் பாய்ந்து குலங்கி நின்றது. பின் அவர் வேகத்தை துரிதப்படுத்தி காரை செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். வவுனியாவை கார் கடந்து சென்று தாண்டிக்குளத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. “என்ன முதலாளி கடுமையாக யோசிக்கின்றீங்கள்” என கதை போட்டு எனது அமைதியை குழப்பினார் குட்டி முதலாளி. நான் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது என சலிப்படைந்தேன்.

நாம் எமது கிராமத்தையடைந்தோம். குட்டி முதலாளியின் வீட்டில் சிறிது நேரம் தங்கிவிட்டு எனது மாமனார் வீட்டுக்குச் சென்றேன். ஏன் சாந்தி வரவில்லையா? என மாமியார் வீட்டிற்குள்

நுழைந்தும் விசாரித்தார். நான் விபரத்தைக் கூறினேன். மறுநிமிடம் சாந்தியின் தமக்கையார் தேனீரைக் கொண்டு வந்தாள். நான் இப்பொழுதுதான் குட்டி முதலாளி வீட்டில் குடித்து விட்டு வருகிறேன். சரி இருக்கட்டும் இதனையும் குடிக்கிறேன் என்று தேனீரை கையில் எடுத்துக் கொண்டேன். மாமியார் மூத்தமருமகன் அங்கு வந்தாரா? என விசாரித்தார். ஒரு நாள் வந்தார் பிறகு வரவில்லை. கொழும்பில் தான் மாற்றம் கிடைத்து வேலை செய்கின்றாராம் என்றார் மாமியார். எனக்குத் தெரியவில்லை. ரெலிபோன்சூட அவர் எமக்கு எடுக்கவில்லையே என்றேன். ஏன் Telephone எடுப்பதாக சாந்தி எழுதிபிருந்தாள். உங்களுக்கு சொல்ல மறந்துவிட்டாள் போலும் என்றார் மாமியார். நான் அதிகம் ஹோட்டலில் நிற்பதில்லை வேறு வேறு வியாபாரங்களுக்காக வெளியே போய்விடுவேன் என்றேன். “இவளுக்கும் அவருக்கும் இப்பொழுது ஒத்து வருவதாக இல்லை. அவர் கோவித்துக் கொண்டு போய் விட்டார். பிரச்சினை என்ன என்று கேட்டால் சொல்கிறாள் இல்லை” என்றார் மாமியார். நான் வசந்தியைப் பார்த்து “என்னம்மா பிரச்சினை, நீங்கள் விரும்பித்தானே போனீங்கள். அப்படியென்ன நடந்துவிட்டது” என்றேன். அவள் தன்னை எதுவும் கேட்க வேண்டாமென கூறி சமையலறைக்குள் சென்றுவிட்டாள். சீதனப் பிரச்சனை என்றால் சொல்லுங்க தருகிறேன் என்றேன். அப்படியல்ல, ஏதோ கிரக கோளாறு என மாமியார் கூறினார். நான் கோவிலுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். நான் கட்டிய அந்த புதிய வீட்டில், நான் மனைவி, சென்றால் தங்குவதற்கென ஒரு அறை ஒதுக்கி அதன் ஒரு திறப்பை எங்களுடனே வைத்திருந்தோம். மறு திறப்பை அறையை துப்பரவு செய்வதற்கு மட்டும் மாமியார் பாவிப்பதுண்டு. அதற்குள் இருக்கும் அலுமாரியில் எனது பட்டு வேட்டி, நெசனல் சேட் மேலும் விலையுயர்ந்த பொருட்கள் இருந்தன. அது நானோ, சாந்தியோ

போகாது திறக்கப்படமாட்டாது. அதனுடைய திற்பு எங்களிடம் மட்டும் இருக்கும். அன்று நான் அதனை திறந்து கீழ்த்தட்டில் சால்வை இருக்குமென தேடினேன். தேடிய போது அங்கே பாவித்த ஒரு ஆம்காட் பெனியன் இருப்பதைக் கண்டேன். அது நிச்சயம் எனது அல்ல என்பது உண்மை. ஏன் எனில் எனது உடலின் பருமத்திலும் இரண்டு மடங்கு சிறியதாக இருந்தது. இது யாருடையது? எப்படி இங்கு வந்தது? என எனக்கே ஆச்சரியமாக இருந்தது. சாந்தி ஊருக்கு வந்து நின்ற போதுதான் இது அலுவலரிக்குள் வந்திருக்க வேண்டுமென நான் ஊகித்துக் கொண்டேன். அந்த பெனியன் யாருடையது என சாந்தியின் குடும்பத்தாரிடம் நான் கேட்க விரும்பவில்லை. சாந்தியின் அண்ணர்கள் இருவரும் இங்கு வருவதுமில்லை. தங்குவதுமில்லை. அவர்கள் திருமணம் முடித்து மன்னார் சென்றுவிட்டனர். சாந்தி இங்கு வந்து நின்றகாலத்தில் அவர்கள் எவரும் நின்றதில்லை. சரி அதையாவது மாமியிடம் கேட்டுப்பார்ப்போமென எண்ணி வெளியே வந்தேன். சமையலறைக்குள் அவள் நின்றதைக் கண்டு, "சாந்தி இங்கு நிற்கும் போது தமையன்மார் எவரும் வந்து பார்க்கவில்லையா?" என்றேன். அவர்களது முதல் மருமகனைப் பார்க்க வந்திருப்பார்களே எனத் தொடர்ந்தேன். அவர்களுக்கு சாந்தி வந்ததும் தெரியாது போனதும் தெரியாதென்றார் மாமியார். எனக்கு எல்லாமே மர்மமாக இருந்தது. சாந்தியை திருமணம் செய்தபின் என் இதயத்தில் படிந்த அழுக்கு அதிகரித்துக் கொண்டே போனதே ஒழிய குறைந்ததாய் இல்லை.

குட்டி முதலாளி கோவிலுக்குப் போவதற்காக காரைக் கொண்டு வந்து கோளை அடித்தார். மழ மழவேன்று வெளிக்கீட்டு வேகமாகச் சென்று காரில் ஏறிக்கொண்டேன். நான் சாந்திக்கு தாலி என்னும்

வேலியைப் போட்ட கோவிலில் எனது திருவிழா இன்று. அம்மனை வழிபடக்கூட எனது மணம் தெளிவாக இல்லாத நிலையை நான் அடைந்துவிட்டேன். கோவிலை அடைந்ததும் அங்கு நின்ற சகலரும் முதலாளி சுகமாக இருக்கிறீர்களா? என சுகம் விசாரிக்காதவர்கள் கிடையாது. எனது டிராக்டர் மூலம் வயலை உழுவித்தவர்களும், கடன்பட்டவர்களும் கோவில் வீதியிலேயே தவணை கேட்டவர்களும் தமது கஸ்டத்தைக் கூறியவர்களும் நூற்றுக்கு மேலானோர். அவர்கள் மனமோ பணத்தால் வாடுகிறது. துன்பம் என்பது மனிதனுக்கு இல்லாவிடில் கோவில்கள்கூட கட்டப்பட்டு இருக்காது. துன்பம் வரும்போதுதான் மனிதன் ஞானம் பெறுகிறான். தன்னையும் உணர்ந்து பிறரையும் புரிகிறான். எனது மனமோ அந்த அலுமாரியில் இருந்த ஆம்காட் பெனியனைப் பற்றித்தான் நினைத்தது. அம்மனைத் தரிசிக்கும் போது கூட அந்த பெனியன் எப்படி அதற்குள் வந்தது என்ற உண்மையைக் காட்டிக் கொடு என வேண்டினேன்.

கோவில் கடமைகளை முடித்துக் கொண்டு குட்டி முதலாளியும் நானும் கொழும்பை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். எமது ஷோட்டலை அடைந்ததும் குட்டி முதலாளி காரை ஓர் இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு விடைபெற்றார். சாந்தியிடம் அலுமாரிக்குள் இருந்த பெனியனைப்பற்றி போனதும் கதைக்க வேண்டுமென நினைத்த நான் அவள் பிரசவ நாள் நெருங்குவதால் வயிற்றில் குழந்தையுடன் அவள் திப்பும் காட்சியைக்கண்டு மனதை அடக்கிக் கொண்டேன். எனது வயது முதிர்ந்த தன்மை, கௌரவப் பிரச்சினை, எனது ஆண்மை குறைந்த நிலைப்பாடு என்ற மூன்று வட்டத்திற்குள்ளும் நான் அடக்கப்பட்டேன். சீச்சீ உலகத்திலே எவ்வளவோ விடயங்கள் சாதிக்க இருக்க நான் சுற்றிச் சுற்றி மனைவியை பற்றியே இருக்கிறேனே என என்னையே

தூற்றிக்கொண்டேன். எப்படித்தான் இருப்பினும் என்னால் அந்த பெயியன் எப்படி அங்கு வந்திருக்கலாம் என்ற நினைவும் அது யாருடையது என்ற உண்மையும் அறியும் வரை எனது மனம் ஓயவில்லை. அந்த தருணத்தில் சாந்தியின் தமக்கையாரது கணவன் ஏன் அவளைவிட்டுப் பிரிய வேண்டி வந்தது என முதலில் ஆராய வேண்டும் போல் இருந்தது. அன்று 'நீங்கள் இங்கே தங்குங்கள்' என்று கூறியபோது அவர் மறுத்ததும், அவர் சாந்தியைப் பார்த்த பார்வையில் இருந்த அர்த்தமும் அறியத்துடித்தேன். சாந்தியைப் பார்த்து உனது அத்தான் இங்கு வந்தாரா? எனக் கேட்டேன். ஆம் வந்தார் ஆனால் தங்கவில்லை. உடனே போய்விட்டார் என்றாள். குடும்பம் பிரிந்திருக்காமே அது உனக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்டேன். ஆம் அது நான் அங்கு இருக்கும் போதுதான் அவர்களுக்குள் பிரச்சினை ஏற்பட்டது என்றாள். என்ன பிரச்சினை என்றேன். அக்கா ஒரு கரவுக்காரி அவர் மீது வீண்பழியைச் சுமத்தி சண்டைபிடித்தாள். அதனால் அவர் வெளியேறிவிட்டார் என்றாள். யாரோடு உடந்தையாக வைத்து கரவு கொண்டாள் எனக்கேட்டேன். அவர் யாரோடு கதைக்கிறாரோ அது பெண்ணாக இருந்தால் அவள் தப்பாகவே எடுத்துக் கொள்கிறாள் என்ற சாந்தி, கிட்டத்தட்ட உங்களைப் போல் தான் என்றாள். நான் திகைத்துப் போனேன். அதற்குமேல் கதைக்க நான் விரும்பவில்லை. கதைத்தால் அதன் விபரீதம் ஆபத்தில் முடியும் போல் அவள் கூறிய வார்த்தைகளிலிருந்து புரிந்து கொண்டேன். பார்த்தீயனை இக் ஷோட்டலிலிருந்து மாற்றியதும், சுரேஸ்சை வேலை நீக்கியதும் அவளுக்கு என்மீது பெரும் வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது. ஊருக்கு போய் வந்ததிலிருந்து அவளது மனதில் ஏதோ ஒன்று அழியாது குடியிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். ஒருவாறு சாந்தியைச் சமாளித்துவிட்டு பம்பலப்பிட்டிக் ஷோட்டலுக்கு புறப்பட்டுவிட்டேன்.

அன்று ரைவர் லீவில் நின்றதால் நானே காரை செலுத்த வேண்டி இருந்தது. மெல்ல அங்கு போய்ச் சேர்ந்து கொண்டேன். அங்கு போய் அரைமணி நேரத்தில் காசாளர் மணியத்திடமிருந்து ரெலிபோனில் “அம்மா வயிற்று வலிப்பதாக கூறச்சொன்னா. வைத்தியசாலைக்குப் போக வேண்டுமாம்” என்றான். உடனே பார்த்தீபனைப் பார்த்து காரை எடு என்று கார்த் திற்ப்பை கொடுத்து முன்னால் ஏறிக்கொண்டேன். காரை வேகமாக செலுத்தி வந்து ஷோட்டல் வாசலில் நிறுத்தினான். உடனே உள்ளே சென்று மகனை வெளிகிடுத்தி வைத்தியசாலைக்கு புறப்பட்டோம். சாந்திக்கு பிரசவக்குத்து அவளை வேதனையடையச் செய்தது. அவள் காருக்குள் எதுவும் கதைக்கவில்லை. நான் சென்று அனுமதித்துவிட்டு மகனுடன் திரும்பிவிட்டேன். அன்றிரவு மணியத்தினது மனைவியை சாந்திக்கு துணையாக கூட்டிச் சென்று வைத்தியசாலையில் விட்டுவிட்டு சகல ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டுத் திரும்பினேன். நடுஇரவு பன்னிரண்டு முப்பதுக்கு சாந்தி ஒரு பெண் மகளைப் பெற்றெடுத்தாள். அவளுக்கு ரூபி எனப் பெயர் சூட்டினேன். அவளது பலன் தகப்பனுக்கு அவ்வளவு சரியில்லை என்று சாஸ்திரி கூறியிருந்தார். நான் பயந்துபோய் இருந்தேன். சாந்தியை மூன்றாம் நாள் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்துவிட்டேன். குழந்தை நல்ல அழகாக குளு குளுவென்றிருந்தது. முதலாளியைப் போல சாடையில்லை. தாயின் சாடைதான் கூட என்றார்கள். பார்வையிட வந்தவர்களுக்கு அப்பாவிற்குத்தான் மூன்று மாதத்திற்கு கூடாதாம் என கூறிக்கொள்வேன்.

இவ்வாறு நாற்பது நாட்கள் கடந்தன. குழந்தையுடன் கோவிலுக்கு சென்று வழிபட்டு வந்தோம். அன்றிரவு ஒரு ரெலிபோன் கோல் சாந்தியின் தமக்கையாரது கணவன் பிக் பொக்கட் அடித்தவனைப் பிடித்த போது அவன் கத்தியால் குத்தி பெரும் காயத்துடன் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என அவரது

கந்தோரில் வேலை புரியும் ஒருவர் கூறினார். நான் வாட் இலக்கத்தை கேட்டறிந்து கொண்டேன். உடனே சாந்திக்கு கூறிவிட்டு காரில் புறப்பட்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்றுவிட்டேன். அங்கு எனது சலுகையைக் கொண்டு பார்வையிடும் நேரத்திற்கு முன்பே அவரைச் சந்திக்கச் சென்றேன். ஆனால் அவருடன் பேச முடியவில்லை. கழுத்திற்கு கீழே தோள் மூட்டுப் பகுதியில் கத்தி குத்து விழுந்ததால் சில நரம்புகள் தாக்கப்பட்டு உடனடி அறுவைச் சிகிச்சை செய்து மயக்கத்தில் கிடந்தார். எனக்கு ஏனோ அவர்மீது நம்பிக்கையும், அன்பும் என்னைவிட வயதில் இளையவரானாலும் ஒரு மதிப்பும் கொண்டிருந்தேன். அவர் அவ்வாறு அநாதை போல் கிடந்தது எனக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. கடந்த ஒன்பது தொடக்கம் பத்து மாதங்களாக மனைவியைப்பிரிந்து நல்ல உணவின்றி உடல் மெலிந்து வாடிப் போயிருந்தார். நல்லவர்களை கடவுள் சோதிப்பது கூட என எண்ணிக் கொண்டேன் அங்கு வேலை செய்பவர்களுக்கு எனது மைத்துனர் என அறிமுகம் செய்து, நன்கு கவனிக்கும்படி கூறிவிட்டு எனது இருப்பிடம் வந்தேன்.

சாந்தி வந்ததும், “எப்படி இருக்கிறார். பெரிய காயமா” என விசாரித்தாள். இப்பவும் மயக்கத்தில்தான் இருக்கிறார். நாளைக்கு போய்ப் பார்ப்போம் என்றேன். சரி சாப்பிடுங்கோ, அவருக்கு தேவையில்லாத வேலைதான். இவர் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம் தானே என்றாள் சாந்தி. நீங்கள் சாப்பிடுங்கள் என சாப்பாட்டைக் கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்தாள். ஆனால் ஏனோ எனக்கு சாப்பிட முடியவில்லை. யோசனையை விட்டுச் சாப்பிடுங்கோ என்றாள். எனக்கு உன் அத்தானைப்பற்றித்தான் நினைவாக இருக்கிறது. வீட்டாருக்கு இதனை அறிவிக்க வேண்டுமல்லவா என்றேன். ரெலிபோன் மூலம் வவுனியா கடையில் வேலை செய்யும் காந்தனுக்கு அறிவிப்புகள்

அவன் அங்கு போவதுண்டு. அவன் அவரது சிநேகிதன் ஒன்றாக படித்தவன். அவன் போய்ச் சொல்லுவான் என்றாள் சாந்தி. நான் அவ்வாறே செய்தேன். எனது அலுவல்கள் எல்லாம் முடித்து படுக்கைக்குச் சென்றேன். சாந்தியின் அத்தானின் நினைவு எனக்கு வந்தது. அவருக்கு நடந்த நிலையை எண்ணி கவலைப்பட்டேன். அவ்வாறு கவலையடைந்த போதிலும் இடையே எனது நினைவுகள் வேறுபட்ட நிலையில் தாண்டவமாடியது. குழந்தையின் பலன் தந்தைக்கு கூடாது என்றாரே சாஸ்திரியார். ஆனால் எனக்கு எதுவும் இதுவரையில் ஆகவில்லையே. ஆனால் அந்தாளுக்கல்லவா ஆபத்து நேர்ந்திருக்கிறது. சில வேளை சாந்தி ஊருக்குப் போன இடத்தில் ஏதாவது நிகழ்ந்திருக்கலாம். அவர் வாட்ட சாட்டமான வயது குறைந்த இளைஞன் தானே, இவளும் அதனை ஆசைப்பட்டிருந்திருக்கலாம். ஆகவே இக் குழந்தை அவருக்கு பிறந்திருக்கலாமென கரவு கொண்டேன். அந்த அலுமாரியில் கிடந்த பெனியன் அவருடையதாக இருக்குமோ என ஐயுறவு எனக்கு ஏற்பட்டது. சாந்தியைக் கேட்க வேண்டும்போல் எனது மனம் ஆர்வம் கொண்டது. அருகில் கிடந்த சாந்தியை திடீரென தட்டினேன். அவள்கூட நித்திரை கொள்ளாது இருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் தட்டியது தெரிந்தும் மறுபக்கம் பிரண்டுபடுத்துவிட்டாள். “ஏய் சாந்தி நீ இன்னும் நித்திரை கொள்ளாது என்ன யோசிக்கிறாய்? உனது அத்தான் காயப்பட்டு இருப்பது கவலையாக இருக்கிறதா?” என்றேன். அதற்கு நான் கவலைப்பட்டு என்ன செய்வது என அசட்டையாக பதிலளித்தாள். சாந்தி நான் ஒன்றைமட்டும் உன்னிடம் கேட்கிறேன். தப்பாக நினைக்காதே. நான் கோவில் திருவிழாவிற்கு ஊருக்கு போன போது எமது அலுமாரிக்குள் ஒரு ஆம்காட் பெனியன் இருந்தது. அது சிறியது உடம்பு குறைந்த கிட்டத்தட்ட உனது அத்தானின் கைசில் தான் இருந்தது. சிலவேளை

அவருடையதாகவும் இருக்கலாம். யாருடையதாக இருந்தாலும் எப்படி அதற்குள் போனதென்றேன். அதற்கு சாந்தி உடனே, உங்களுடைய பிள்ளை சரியான குழப்படி. அவன் கண்டதையும் கொண்டுவந்து அதற்குள் போடுவான். சில வேளையில் வெளியில் கிடந்ததைக் கொண்டுவந்து போட்டிருப்பான் என்றவள் இதையேன் இப்ப கேட்கிறீங்கள் என்ற கேள்வியையும் திணித்தாள். வேறு ஒன்றும் அதைவிட அங்கு இருக்கவில்லையே அந்த பெனியன் மட்டும்தான் எங்களுடையதல்லாத பொருளாக கிடந்தது என்றேன். அவளுக்கு கோபம் வந்தது. எல்லாம் உங்களால்தான் என்று கூறி என்னை நிம்மதியாக படுக்கவிடுங்கோ. உங்களைத் திருமணம் செய்து என்னத்தைக் கண்டேன் என சூடாக சத்தமிட்டு பதிலளித்து திணறி எழுந்து மறு கட்டிலில் போய் தனியே படுத்திக் கொண்டாள். எனக்கோ என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போனேன். ஆத்திரமும், ஆவேசமும் கொண்டேன். ஏய் குப்பையில் கிடந்த உன்னை மெத்தைக்கு கொண்டு வந்த என்னை இப்படித்தான் கேட்பாய்? என்று அவளிடம் பாய்ந்து சென்று காலால் உதைத்தேன். அவள் ஐயோ என கதறி அழுதாள். குழந்தைகளும் திடுக்கிட்டு எழுந்து அழுதனர். ஒரு கணம் நான் திணறிப் போனேன். சரியம்மா என்னில்தான் பிழை. நான் தப்பாக நினைக்கவில்லை. உண்மையாக வேறு ஒருவனது பெனியன் கிடந்ததைக் கண்டு யாருடையதென்று தானே கேட்டேன். நீங்கள் சரியான ஆம்பிளையாக இருந்திருந்தால் நான் அன்று ஊருக்கே அவர்களுடன் போய் இருந்திருக்கமாட்டேன். அந்த சின்னப் பெடியன் கரேஸ் மீது கரவு கொண்டீர்கள். வஞ்சகமில்லாது விசுவாசமாக பழகிய பார்த்தீபன் மீது கரவு கொண்டீர்கள். இப்பொழுது அத்தான் மீது கரவு கொள்கிறீர்கள். இப்படி வாழ்வதிலும் பார்க்க நான் செத்தே போகலாம் என்றவள் நாளைக்கு நான் அத்தானைப் பார்க்க வைத்தியசாலைக்கு வரமாட்டேன்.

விரும்பினால் நீங்கள் மட்டும் போய்ப்பாருங்கள் என்றாள். நீ அன்றிரவு யாரோ அணைத்து முத்தமிட்டு ஓடுவதாக கூறினாயே அதையொட்டித்தானே, நான் அவங்கள் மீது ஐயுறவு கொண்டேன். அப்படி ஒன்றும் நடந்திருக்காவிடில் நான் அப்படி செய்திருந்திருக்கவே மாட்டேனே என்றேன். அதற்கு முதல் ஏதோ கரவில்லாதவன் போல இருந்ததைப் போலல்லவா கதைக்கிறீர்கள் என்றாள் விடுக்கென்று. சரி கதைத்தால் பிரச்சினை வளரும். உண்மை ஒரு நாளைக்கு வெளிக்கத்தானே போகிறது என்று கூறி எனது கட்டிலுக்குப் போனேன். இதற்கெல்லாம் நான் பயப்பிடமாட்டேன் என்றாள் சாந்தி. உடனே திரும்பிய நான் உன்னை முடித்ததிலிருந்து என்னுடைய நிம்மதியே தொலைந்து போச்சு என்றேன். அதற்கு அவள் இந்தக் கிழட்டு வயதில் நான் உங்களை முடித்து எனது வாழ்க்கை பாழாக்கிவிட்டேனே என்றாள். நான் அடுத்தகனம் அநுதாபம் கொண்டேன். 'சொறி' என்று வார்த்தைகூறி அவளை அணைத்து, ஏனோ உலகமே நீதான் எனக்கு என்பது போல இருக்கு எந்தச் சொத்து அழிந்தாலும் நீ எனது உயிர் இருக்கும் வரையும் எனக்காக இருக்க வேண்டும் என்றேன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் நான் ஊருக்குப் போகும் வரைக்கும் உங்களுடைய முழுச் சொத்தாக உடலில் மட்டுமல்ல உள்ளத்திலும் இருந்தேன். ஆனால் ஊருக்குப் போனதால், இதற்கு மேலே சொல்லாதே என அவள் வாயை மூடிவிட்டேன். அப்படியிருந்தும் ஏதாவது தப்பு நடந்துவிட்டதா என கெஞ்சுவது போல அவளை அணைத்தபடியே கேட்டேன். சாந்தி ஒரு முறை உமிழை விழுங்கி பின் அப்படியல்ல, என்னை நீங்கள் போகாதே என்று மறிக்காது போக விட்டீர்களே என கதையை மாற்றுவது போல் கூறினாள். என்னுடைய தெய்வத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் தானே. அந்த பெயியனை தம்பி தான் (மகன்) அதற்குள் போட்டிருப்பான். உனது அக்கா குடும்பம் உனது பெற்றோருடன்

கோபமாக இருந்தார்களே, அத்தான் கோபமென்றில்லை அக்காதான் தனக்கு நகைதரவில்லை என கோபித்திருந்தான். நான் போய்தான் அவர்களை ஒற்றுமைப்படுத்தினேன் என்றாள் சாந்தி. மேலும் எனி என்னிடம் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம் என திரும்பிப்படுத்துவிட்டாள். நான் மௌனமானேன். எனது பலவீனத்தை நினைந்து வருந்தினேன். எனி எதுவும் நான் சாந்தியுடன் கதைப்பதில்லை என முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் விடிந்தது. எனது இதயத்தில் சிக்கல்கள் படிந்தன. எனது வாழ்க்கையின் சுவையும் முடிந்தது. சாந்தியை வைத்தியசாலைக்குப் போகப் புறப்படும்படி கேட்டேன். அவள் மறுத்துவிட்டாள். அவள் மறுத்தது எனக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தது. செய்வதெல்லாம் செய்துவிட்டு நல்லவளைப் போல் நடக்காதே என்றேன். எல்லாம் உங்களால் தான் என்றாள். மீண்டும் என்னடி உனக்கு மதியில்லையா? என்று கேட்டேன். எனக்கு சாவதற்கு விதியே வந்துவிட்டது. பிள்ளைகளுக்காகத்தான் இருக்கிறேன் என மிரட்டினாள். தன்னை ஊருக்கு கொண்டு சென்று விடும்படி இறுதியாக கூறினாள். "நான் ஏன் கொண்டுபோய்விட வேண்டும். நீயே போய்தொலை" என்றேன். அவள் அழுதுகொண்டு பிள்ளைகளையும் வெளிக்கிடுத்தி தானும் ஒரு சூட்கேளில் உடைகளை அடுக்கி ஆயத்தப்படுத்தினாள். சரி உன்னை அடுத்த வாரம் கூட்டிச் சென்று உனது அப்பரிடம் ஒப்படைக்கிறேன் என்று கூறிவிட்டு காரை எடுத்துக் கொண்டு வைத்தியசாலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டேன். அங்கு போனதும் சந்திரன் மயக்கம் தெளிந்து படுக்கையில் விழித்தபடியே படுத்திருந்தார். என்னைக் கண்டதும் மெல்ல எழுந்தார். எழவேண்டாம் படுக்கும்படி நான் கூறினேன். அத்தருணத்தில் அவர் போட்டிருந்த பெணியைப் பார்த்த

போது அலுமாரியில் கிடந்த பெனியனின் நினைவு வந்தது. தம்பி உங்களிடம் இதேபோல இன்னுமொரு பெனியன் இருக்கிறதா? என்றேன். ஆம் என்றார். அது எங்களுடைய அலுமாரிக்குள் கிடந்தது. எப்படி போனதென்று தெரியவில்லை. நீங்கள் போட்டிருக்கிற பெனியனைக் கண்டதும் தான் நினைவு வந்தது என்றேன். அவர் முழிபிதுங்க விழித்தார். பதில் சொல்ல முடியாது திணறினார். பின் அங்கு அது போய் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லையே. நான் அவர்கள் வீட்டுப்பக்கமே போகவில்லை என்றார். அவரது பொய்யிலுள்ள அர்த்தம் அவரது தப்பை நிரூபித்தது. நான் எதுவும் கூறாமல் திரும்பிவிட்டேன். மெல்ல காரை ஓட்டியவண்ணம் எனது சிந்தனை சாந்தி, சாந்தியின் தமக்கையார் வசந்தி, வசந்தியின் கணவன் சந்திரன் இவர்கள் மூவருக்கும் இடையில் உள்ள பிரச்சினைகளை கற்பனையில் சிந்தித்து இதுதான் நடந்திருக்கிறது என நினைத்தேன். அதாவது சாந்திக்கும் சந்திரனுக்கும் உறவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனை தமக்கை அறிந்தோ, அல்லது கண்டோவிட்டாள். அது எனது அறைக்குள்தான் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவனது ஆம்காட் பெனியனை அவன் மறந்துவிட்டுச் சென்றிருக்கலாம். சாந்தி அதனை அலுமாரிக்கு எடுத்துப் போட்டிருப்பாள். இவர்களின் உறவுதான் வசந்தி கணவனை வெறுக்க காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு நினைத்தபடி ஹோட்டலை அடைந்த நான், சாந்தியை அறைக்குள் வரும்படி அழைத்தேன். நான் நினைத்தபடியே சாந்தியின் அத்தான் கூறியது போல கூறி அவர் என்னை மன்னிப்புக் கேட்டதாகவும் கூறினேன். சாந்திக்கு கோபம் பொங்கியது. “எடே கிழடா என்னடா கதைக்கிறாய். நீ மனதில் கற்பனையை வளர்த்துவிட்டு அப்படியே அவர் சொன்னதாக கூறுகிறாயே” என்றாள். நான் திகைத்துப் போனேன். ஒரு நாள் கூட இப்படி அதிகமாக மிரட்டி ஏசாதவள் அன்று

அவ்வாறு ஏசியது அவளுக்கும் எனக்கும் இருந்த உறவிற்கு முற்றுப்புள்ளியை ஏற்படுத்தியது. நான் உனக்கு கடைசியாக சொல்லுகிறேன். நீ பிள்ளைகளுக்காக இங்கிருந்து வாழ்ந்து கொள். எனி நான் உன்னிடம் உறவு கொள்ளவே போவதில்லை என்றேன். ஏதும் உன்னிடமிருந்தால் தானே உறவு கொள்ள என்றாள் சாந்தி. சரி நீ என்னோடு இருக்காதே இன்றே மெயில் ரெயினில் புறப்பட்டுவிடு என்று கூறி, அவளையும், பிள்ளைகளையும் காசாளர் மணியத்தின் மனைவியை ஒழுங்கு செய்து, ஊரில் கொண்டு சென்று விட்டுவிட்டு வரும்படி அனுப்பிவிட்டேன்.

இரு ஹோட்டலில் வேலை செய்பவர்களிலிருந்து குட்டி முதலாளி வரை சாந்தி என்னுடன் கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டாள் என்பது தெரியவந்தது. காரணம் எவருக்கும் முற்று முழுதாக தெரியாது. குட்டி முதலாளி பார்த்தீபன்தான் அதற்கு காரணமென நினைத்தார். மூன்றாம் நாள் என்னிடம் வந்து காரணத்தை விசாரித்தார். “நான் எப்படியோ வயது வந்தவன் தானே அவளுக்கு என்னோடு வாழ விரும்பவில்லை. வீட்டுக்குப் போகப்போகிறேன் என்றாள். நான் போவேன்று அனுப்பிவிட்டேன்” என்றேன். என்ன சண்முகம் முதலாளி எனி நான் ஊர்ப்பக்கமே தலைகாட்டமுடியாதே என்றார். குட்டி முதலாளி, சரி அவள் எவ்வளவு காலத்திற்கு இருக்கப் போகிறாள். போய் வரட்டும் என்றேன்.

இவ்வாறு எனது வாழ்க்கை சஞ்சலத்திலும், தனிமையிலும் இருக்கையில், பலர் வந்து எனக்கு ஆறுதல் கூறினர். நான் எவரையும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒரு நாள் நான் நீண்ட நாட்களின் பின் நல்ல தூக்கத்தில் படுக்கையில் கிடந்தேன். திடீரென எனது கன்னத்தில் முத்தமிடுவது போன்றும், கண்டியனைத்துவிட்டு ஒருவது போலுமிருந்தது.

திடீரென எழுந்து லைற்றைப் போட்டேன். எதுவும் காணவில்லை. திடீரென ஒரு சுண்டெலி குறுக்கே ஓடியது. கதவு பூட்டப்பட்டிருந்ததால் வெளியே ஓட முடியவில்லை. திரும்ப கட்டிலுக்கு கீழே ஓடியது. அப்போது கட்டிலுக்கு கீழே நின்ற பூனை அதனை துரத்தியது. அவற்றைக் கதவுகளை திறந்து தும்புக்கட்டையை கொண்டு அடித்து கலைத்தேன். எலியும் பூனையும் ஒன்றாய் என்மீது விழுந்ததால் அதில் எலி கன்னத்திலும் பூனை தோளிலும் விழுந்திருந்தலாலும் எனக்கு யாரோ கட்டியணைத்து முத்தமிட்டது போல தோன்றியிருக்கிறது என எண்ணிக் கொண்டேன். அப்போதுதான் அன்று சாந்திக்கும் இப்படி நிலை நடந்திருக்கலாம். ஆனால் அன்று ஏதோ மறதியின் காரணத்தினால் கதவு மூடப்படாது இருந்திருக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டேன். இந்தச் சம்பவம் எனக்கு எவ்வளவு தவறுகளை ஏற்படுத்தச் செய்துவிட்டதே என எண்ணி வேதனை கொண்டேன். இப்படித்தான் எல்லா விடயங்களிலும் நான் தப்பாக நினைத்து சாந்தியையும் பகைத்துவிட்டேன் என ஏக்கம் கொண்டேன்.

சாந்தி என்னைவிட்டுப் பிரிந்து நாட்கள், மாதங்களாகின. ஒரு நாள் சாஸ்திரியார் வந்தார். என்ன முதலாளி எப்படிப் போகுது? வியாபாரம் எல்லாம் எப்படி? என விசாரித்தபடி உள்ளே வந்தார். நான் அவரைக் கண்டதும் வாருங்கள் சாஸ்திரியார் என எனது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றேன். என்ன நீங்கள் குழந்தை பிறந்து மூன்று மாதத்திற்குள் ஏதாவது தந்தைக்கு நடக்கும் என்றீர்கள். ஆனால் மனிசிதான் கோவித்துக் கொண்டு போய்விட்டாள். உடனே அது யாருடைய மனைவி உங்களுடைய மனைவி. அவள் பிரிந்து சென்றது உங்களை அதனால் உங்களுக்கு மனைவி குழந்தைகள் பிரிவு ஏற்பட்டு தனிமையில் வாடுகிறீர்கள். ஆகவே இது யாருக்கு நடந்திருக்கிறது எனக் கேட்டார்? எனக்குத்தான் சாஸ்திரியார். ஆகவே நான்

சொன்னதில் தப்பில்லையே என்றார். நான் ஒரு கனம் திகைத்துப் போனேன். சாந்தியின் தமக்கையாரின் கணவன் காயப்பட்டு வைத்தியசாலையில் கிடந்த போது அவர் சில வேளையில் என் குழந்தை ரூபிக்கு தந்தையாக இருந்திருக்கலாம் என நினைத்தேனே. எனக்கு வயது முதிர்ந்தும் அறிவு முதிர்வில்லையே என எண்ணிக் கலங்கினேன். அப்போது சாஸ்திரியார் சரி முதலாளி யோசித்து என்ன பலன். ஊருக்குப் போய் அழைத்து வாருங்கள் என்றார். சரி அடுத்த வாரம் மட்டில் செல்லுகிறேன் என கூறி தேனீரை வரவழைத்து அருந்தக் கொடுத்து பணம் நூறு ரூபா கொடுத்து அவரை அனுப்பி வைத்தேன். இவ்வாறு நடந்து இரண்டாம் நாள் எனது மாமனார் சாந்தியின் தகப்பனார் என்னிடம் வந்தார். நான் அவரை வரவேற்றேன். சாந்தி உங்களை அழைத்து வரும்படி கூறியுள்ளாள். மகன் அப்பா, அப்பா என்று அழுகிறான். துடு துடுவென்று சரியான குழப்படி. பொல்லாத பிடிவாதக்காரன். அவன் அழுவதைக் காண எனக்கே பொறுக்குதில்லை. நீங்கள் எப்படி பிரிந்து இருக்கிறீர்கள் என்றார். நான் வருகிற கிழமை வரத்தான் இருக்கிறேன். எனக்கு சாந்திக்கும் எந்தப் பகையுமில்லை. குழந்தை பிறந்த காலக் கோளாறுதான் இதற்கு காரணம் என்றேன். அவர் மிகுந்த மனவருத்தத்துடன் எனது பிள்ளைகளுக்கு கண்ணாறு பட்டது போல ஒரே பிரச்சினையாக இருக்கிறது. குடும்பங்களே சீர்குலைந்து போய்விட்டது என்றவர் மூத்த மருமகன் இன்னும் ஆஸ்பத்திரியில் தான் கிடக்கிறாராம். மூத்தவள் தான் வரமாட்டேன் என பிடிவாதமாக நிற்கிறாள். எனக்கு எல்லாமே குழப்பமாக இருக்கிறது என்றார். சரி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். இன்று மாலை அவரிடம் போவோம் என்றேன். அறையில் படுத்து ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறி உடைகளை மாற்றும்படி சரமொன்றைக் கொடுத்தேன். அவர் சேட்டைக் கழற்றி போட்டு உள்ளே போட்டிருந்த ஆம்காட் பெனியனைக் கழற்ற முயன்றார்.

என்ன ஆச்சரியம் அவருடைய ஓரளவிற்கு பருத்த உடலுக்கு ஒரு சிறிய பெனியனைப் போட்டு வந்திருக்கிறாரே என ஆச்சரியமடைந்தேன். என்ன மாமா பெனியனைக் கழற்ற கஸ்டமாக இருக்கா. சின்ன பெனியனாய் வாங்கிவிட்டீர்களே என்றேன். இல்லை மருமகன் இது மூத்த மருமகன் தனக்கு கொஞ்சம் பெரிது என்று எனக்குத் தந்தவர். சில நாட்களாக காணாமல் போய்விட்டது. பின்பு சாந்தி வந்துதான் எடுத்துத் தந்தாள். உங்கடை மகன் இருக்கிறானே. எதையும் நல்லதாக இருக்கிறது என்று கண்டால் எல்லாம் அப்பாவினுடையது என்று பூட்டாமல் அலுமாரி திறந்திருந்தால் கொண்டு போய் அதற்குள் மறைத்துப் போடுவான் என்றார். எனது ஐயுறவின் மூன்றாவது காரணம் அங்கே தெளிவுபடுவதைக் கண்டு வியப்புற்றேன். ஆண்டவா என்னை நீதான் சோதித்து நீயே விடை தருகிறாய். நான் அன்று சந்திரனைப் பார்க்கப் போயும் வேதனையோடு கிடந்தவருக்கு ஆறுதல் கூறாமல் எனது மன ஐயுறவு இதுதான் என நினைத்து அவர்மீது பழிசுமத்தி விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேனே. பணையால் விழுந்தவனை மாடேறி உழக்குவது போலல்லவா செய்துவிட்டேன். எனி எப்படி அவர் முகத்தில் முழிப்பேன் என வருந்தலானேன். சரி அவரிடம் போய் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென உறுதி கொண்டேன். எனக்கும் மாமனாருக்கும் ஒரே வயது. ஆனால் மூத்த மருமகனுக்கும் எமக்கும் இருபது வயது வேறுபாடு. அவர் இளையவர் எனினும் படித்தவர் என்றால் அவரிடம் பண்பும், புத்தியும், பக்தியும் மேம்பட்டிருந்தது. கூடுக்கமாகச் சொல்லப் போனால் சுரேஸிடம் கூட நான் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டிய பாவியானேன்.

மாலையானது. பார்த்தீபனை அழைத்து காரை செலுத்தும்படி கூறி நான் பின் சீற்றில் உட்கார மாமனார் முன் சீற்றில் உட்கார்ந்து பிரயாணம் செய்து வைத்தியசாலையை அடைந்தோம். சந்திரன் நல்ல

ஆரோக்கியமாக இருப்பதைக் கண்டேன். மாமனாரைவிட முந்திச் சென்று என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் என கூறி விட்டேன். உங்களிடம் பிழையில்லை எல்லா மனிதருக்கும் இப்படியான கட்டங்கள் வருவதுண்டு என்றார். மேலும் தொடர்வதற்குள் மாமனார் கட்டிலை நெருங்கி விட்டார். அவர் கதையை மாற்றி நாளைக்கு துண்டு வெட்டி வீட்டுக்கு போக வைப்பதாக கூறினார்கள் என்றார். சரி நான் இன்றே வீட்டுக்கு கூட்டிப்போவதற்குரிய ஒழுங்கை செய்து எங்களுடன் இரண்டு நாட்கள் தங்கிவிட்டு ஊருக்குப் போவோம் என்றேன். எனது நண்பர்களில் ஒருவன் நாளைக்கு வருவான். இவ்வளவு காலமும் யார் வந்தார்கள்? எனது சிநேகிதர்கள் என்றது மட்டுமல்ல அவர்களுக்கு மனிதாபிமானமிருந்தது. ஏன் நான் சாந்திக்கு என்ன செய்தனான் அவள் கூட கொழும்பில் எவ்வளவு செல்வாக்காக இருந்தும் கூட என்னை பார்க்க வரவில்லை என வேதனையுடன் கூறினார். அவள் இங்கில்லை ஊருக்குப் போய்விட்டாள் என்றேன். இப்படி இருக்கையில் அவர் கூறிய நண்பனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். போற வழியில் பார்த்துவிட்டுப் போவோமென வந்தேன் என்றார். நான் அவரை அழைத்து விபரமாக கூறி நான் கூட்டிச் செல்லுகிறேன் என்றேன். அதற்கு நீங்கள் சகலன்மார்கள் உங்கள் விருப்பப்படி செய்யுங்கள் என்றார். நான் வேண்டியதற்கிணங்க ஒருவாறு சந்திரன் சம்மதித்தார். நான் கூறியது போலவே டாக்டரைச் சந்தித்து அவருக்கு எனி பிரச்சினையில்லை நீங்கள் கூட்டிச் செல்லலாம் என்றார். அவரை ஹோட்டலுக்கு கூட்டிவந்து அறையிலுள்ள கட்டிலில் படுக்க வைத்தேன். சந்திரனின் குடும்பத்திற்கும் எனது குடும்பத்திற்கும் ஏற்பட்ட பிணக்குக்கு காரணம் அன்புதான். இவையாவும் அன்பால் விளைந்த பழிகள் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

திட்டமிட்டது போல நாம் மூவரும் ஊருக்கு புகைவண்டியில் உறங்கு நிலை ஆசனம் பதிவு செய்து புறப்பட்டோம். அங்கு சென்றதும் எனது மனைவி சாந்தி என்னைக் கண்டதும் ஓடி வந்தாள். எனது முதுமைக்கு அவள் ஓடி வந்த காட்சி ஒரு மகள் தந்தையைக் கண்டு ஓடி வருவதைப் போன்றிருந்தது. ஏன் இவ்வளவு காலமும் வரவில்லை அப்படி பெரிய கோபமோ என ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள். பிள்ளையோடு எனக்கு என்ன கோபம் என்றேன். நாங்கள் பின்னுக்கு வர மாமனாரும், அவரது மூத்த மருமகன் சந்திரனும் முன்னே நடந்தார்கள். வீட்டை அடைந்து கதிரைகளில் உட்கார்ந்து கொண்டோம். வசந்தி தேளீருடன் வந்து தனது கணவனுக்கு நீட்டினாள். ஆனால் அவர் வாங்கவில்லை. நீ ஆஸ்பத்திரிக்குசுட வரவில்லையே. நீங்கள் தானே செத்தாலும் உங்கள் உடம்பில்சுட முழிக்கக்கூடாது என்றீர்களே என்றாள். சரி சரி பழைய கோபங்களை மறந்து ஒரு புதிய வாழ்க்கை ஆரம்பியுங்கள் என்றேன். நீங்களும் அப்படித்தான் என்றாள் வசந்தி நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு அந்த வீட்டில் சந்தோசம் தவழ்ந்தது. வசந்தி தனது கணவனை அழைத்துக் கொண்டு தமது வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

நான் மனைவியின் ஊரில் ஒரு வாரத்திற்கு நிற்பதாக முடிவு செய்தேன். இரண்டாம் நாள் எனக்கு ஆச்சரியத்தை தரும் சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. எனது மகன் அங்கு பரந்த முற்றமிருந்ததால் மாலையில் முற்றத்தில் விளையாடுவான். அவன் வீட்டுக்குப் பின் புறமாக சென்றான். சென்றவன் சிறிது நேரத்திற்கு திரும்பி வரவில்லை. நான் சென்று பார்த்த போது அவன் பழான் போன்ற ஒன்றை வாயில் ஊதிக் கொண்டிருந்தான். அருகில் சென்று பார்த்த போது நானே அருவருப்படைந்தேன். அவன் வைத்திருந்தது குடும்பக்கட்டுப் பாட்டிற்காக ஆண்கள் பாவிக்கும் ஒரு தடைப்பையாகும். உடனே

அவனுக்கு கையில் அடித்து அதனை வீழ்த்திவிட்டு கிணற்றடிக்கு கூட்டிச் சென்று சவர்க்காரம் போட்டு கழுவினேன். அதைக் கண்டதிலிருந்து எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இது ஏன் இங்கு வரவேண்டும். யார் பாவித்தது. யாருடன் பாவிக்கப்பட்டது என குழம்பத் தொடங்கிவிட்டேன். ஒரு கதிரையில் இருந்து கொண்டு சிகரெட்டும் புகைத்துக் கொண்டு சிந்திக்கலானேன். சாந்தி என்னை நோக்கி வந்தாள். அவளை ஒரு சஞ்சலக் கண்ணோடு பார்த்தேன். தம்பி எங்கே என்றாள் அவன் ஏதோ கூடாததைக் கையிலும் வாயிலும் பிரட்டியிருந்தான். கூட்டிச் சென்று கழுவிவிட்டு வந்தேன் என்றேன். என்ன அப்படி என்றாள். சாந்தி அது ஏதோ அசிங்கம் பிறகு சொல்கிறேன் என்றேன். அப்போது மாமியார் சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்தா. வந்த மாமியார் அவன் கிணற்றடிக்கும் தனியே போய்விடுவான் கவனம் என்றார். சாந்தியின் தாயாரைப் போன்று எனக்கு மனைவி இருக்க வேண்டிய நிலையில் அவளது மகள் எனக்கு மனைவியாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை நினைத்து நான் பெருமதமடைந்தேன். சாந்தி மகனைத் தூக்கிக் கொண்டு கேற்றடிக்குப் போனால் அப்போது அயல் காணியில் புதிதாக வந்த குடும்பப் பெண் ஒருத்தி சாந்தியிடம் வந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து அவளது மகனும் மகளும் வந்தார்கள். அவளது மகன் சிறுவயதானாலும் நல்ல உயரமும் சிவந்த நிறமும் மெலிந்து நிமிர்ந்த உடம்புமாக இருந்தான். மகள் அதற்கு எதிர்மாறாக கறுத்தும் சிலிப்பாய் தலையும் பருத்தும் முன்னே சாய்ந்த மார்பும் கட்டைக் கழுத்தையும் உடையவளாக இருந்தாள். என்ன சாந்தியக்கா உங்களுடைய அவர் வந்திருக்கிறாராமே என்றாள் அந்த சிறுமி. நான் போனதும் அவள் இவர் உங்கள் மாமனாரா? என்று கேட்டாள். நான் சிரித்தேன். ஆம் எங்களுடைய முறையில் மாமன்தான் மருமகளைத் திருமணம் செய்வது என்றேன். அவர்களுக்குப் புரிந்ததை நான் விளங்கிக் கொண்டேன். எப்ப

கொழும்பிற்கு போறீங்கள் என்று கேட்டனர். ஒரு வாரமிருக்கு நீங்கள் கொழும்பிற்குப் போனால் நாங்கள் அங்கு வரும்போது வருவோமென்றான் அந்தப் பையன். ஆம் வரலாமே என்றேன். நான் சாந்தி சொல்ல முன்பே. அப்பையன் G. C. E. (A/L) எடுத்துவிட்டு பரீட்சை முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக கூறினான். எனது ஷோர்ட்டுலுக்கு A/L மாணவர்கள் வந்து பெரிய அட்டகாசமே செய்து விடுவார்கள் என்றேன். அப்போது அவனது தங்கை என்னைப் பார்த்து “அங்கிள் இது பொல்லாத குழப்படி” என்றாள். வயசு அப்படித் தானே என்றேன். அத்தருணத்தில் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வரும் சத்தம் கேட்டது. இது அண்ணாதான் இப்ப அவர் மதிய உணவிற்கு வரும் நேரம் என்றாள் அந்தப் பெண். அப்போது அவ் மோட்டார் சைக்கிள் அவர்களது கேற்றை வந்தடைந்தது. மோட்டார் சைக்கிளில் வந்தவர் என்னைக் கண்டாரோ இல்லையோ, சாந்தியைக் கண்டதும், பரிகாசத்துடன் அழகாக புன்னகையொன்றைப் புரிந்தவர் மோட்டார் சைக்கிளிளாவே அவர்களது கேற்றைத் திறந்து உள்ளே சென்றுவிட்டார். நான் திடீரென சாந்தியை திரும்பிப் பார்த்த போது அவளும் புன்னகை புரிந்து தலையை அசைத்து அமைதியாக நின்றாள். எனக்கு மனதில் கசப்பு ஏற்பட்டது. சரி உள்ளே போவோம் என்று அங்கு நின்றவர்களிடம் விடைபெற்று சாந்தியையும் மகனையும் உள்ளே அழைத்து வந்தேன். மனம் தெளிந்து வந்த எனக்கு மகன் எடுத்து ஊதிய அந்தப் பொருளுக்கும் தற்போது நடந்த நிகழ்வுக்குமிடையில் மனப்போராட்டம் தாண்டவமாடியது. நான் சிறிது நேரம் சிந்திக்கலானேன். நான் யோசிப்பது சாந்திக்கு விளங்கியதோ என்னவோ எனது முகத்தைப் பார்த்து நீங்கள் சிந்திப்பது என்ன என்று எனக்குத் தெரியும் என்றாள். என்னவென்று நீ நினைக்கிறாய் என்றேன். என்னை கேற்றிலிருந்து உள்ளே வரச் சொல்லியதுமே நான் கிரகித்துவிட்டேன் உங்கள் கரவை என்றாள். ஏய் நன்றி கெட்டவளே உனது நெஞ்சில் அப்படியான

அழுக்கு இருப்பதால் தான் நீ இவ்வாறு சொல்லுகிறாய் என கோபத்துடன் தொனியைக் குறைத்து உடல் சிலிர்த்து அதட்டியதோடு நில்லாது மகன் எது எடுத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் தெரியுமா? என்றேன். என்ன அப்படி அவன் விளையாடியது? என்றாள் சாந்தி அதை நான் இப்ப சொல்லமாட்டேன் என்றதோடு உனக்கே தெரியுமே என்றேன். ஐயோ என்னை நிம்மதியாக இருக்க விடமாட்டீர்களா? தனியாக இருந்தால் நிம்மதி என்று தானே இங்கு வந்தேன் என்று அவள் கூற நிம்மதியா அல்லது சந்தோசமா? என்றேன் நான். நான் கடைசியாக உங்களிடம் ஒன்று கேட்கிறேன். எனக்கு ஒரு நஞ்சை வாங்கித் தாருங்கள். பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்து நானும் குடித்து சாகிறேன். அதன் பின் நீ சிந்திப்பாய் என்றாள் கலக்கத்துடன். சரி சரி கொம்மா வருகிறா சத்தம் போடாதே என்றேன். இன்னும் இரண்டு நாட்கள்தான் நிற்பேன் பின்பு போய்விடுவேன் நீ என்னவும் செய்து கொள் என்று மேலும் சொன்னேன். நீ இன்றைக்கே போய் தொலை என்றாள் சாந்தி.

நான் அமைதியானேன். ஒரு சாய்வுக் கதிரையில் படுத்து சிந்திக்கலானேன். பொல்லுக் கொடுத்து அடிவாங்கியது போல பிரமித்துப் போனேன். இவள் மகன் விளையாடியது என்ன என்று சரியாக அறியாமல் இப்படி கொதிக்கிறாளே. ஆகவே அதனை தெரிந்தும் மறைக்க தானே முந்துகிறாள். சீ இப்படியெல்லாம் எண்ணுவது மடமை. மகளைப் போல குழந்தையைப் போல, என்னை நம்பி தனது சிறுவயதிலேயே நான் வயது முதிர்ந்தவன் என்றும் பாராது என்னைக் கரம்பிடித்தவளையா நான் இவ்வாறு நினைக்கிறேன் என்று வருந்தினேன். மோட்டார் சைக்கிள் ஸ்ராட் செய்து வேகத்தை அதிகரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அச்சத்தம் எமது கேற்றை அண்டி வருவது போல் இருந்தது. நான் எட்டிப்பார்த்தேன். மோட்டார் சைக்கிளே உள்ளே வந்து வாசலில் நின்றது. என்னைக் கண்டவர்

கபடமில்லாது நீங்கள் கேற்றடியில் நின்றதாக தங்கை சொன்னாள். நான் கவனிக்கவில்லை. உங்களைப் பார்த்து பேசிவிட்டுப் போவோமென வந்தேன் என்றான் அந்த இளைஞன். என்ன சாந்தியைக் கூட்டிச்செல்லப் போறீங்களாமே. எங்களுக்கு 'காட்ஸ்' விளையாடத்தான் ஆட்களில்லை என்றான் தொடர்ந்தும். நல்லாய் காட்ஸ் விளையாடுவாளா சாந்தி என்றேன். இவ்வளவு நாட்களில் அவா தோற்றதில்லையே என்றான் அவன். ஒருவாறு என்னை சமாளித்துக் கொண்டு, சாந்தி இந்த அண்ணாவிற்கு தேனீர் கொண்டுவா என்றேன். வேண்டாம் நான் இப்பதான் சாப்பிட்டு வருகிறேன் என்றான்.

நாங்கள் சனிக்கிழமை புறப்படுகின்றோம். பின் அடுத்த மாதம் வருவோம் என்றேன். உங்களது ஹோட்டல்களைத் தெரியும். ஆனால் உங்களுடையதுதான் என்று தெரியாது. சாந்தி சொன்ன பிறகுதான் தெரியவந்ததென்றான் அவன். கொழும்பு வந்தால் வாருங்கள் என்றேன். நான் வேலைக்குப் போக வேண்டும் போய் வருகிறேன் என விடை பெற்றான். நான் எழுந்து வழியனுப்பிவிட்டு மறுபடியும் சாய்ந்த கதிரையில் சரிந்தேன். சாந்தி என்னை பிரிந்து வந்து நன்றாக கொண்டாடித்தான் இருக்கிறாள் என எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். நான் கொழும்பில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்த எனக்கு சில பெண்கள் செய்யும் அட்டகாசங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் குறிப்பிட்ட குறைந்தது ஆயிரத்தில் ஒன்று என்றிரியில் ஒரு சில பெண்கள் தமது கணவன் ஊரில் இல்லாத நேரங்களில் தமது கலாச்சாரங்களை மறந்து மனச்சாட்சியை மறந்து மனம் போன பாதையில் தமது கணவருக்குச் செய்யும் துரோகங்கள் எத்தனை எத்தனையோ. திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேட வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று குளிரிலும் பனியிலும் அடிமைகளாக வேற்று நாடுகளில் இயந்திரம் போல் அல்லும் பகலும் சம்பாதித்து அனுப்பும் பணத்திலே ஆசை நாயகர்களை அண்டி

அரவணைத்து ஆடும் ஆட்டக்காரிகள் எத்தனை எத்தனையோ. ஒரு குடம் பாலுக்கு ஒரு துளி விஷம் போல் பெண் குலத்திற்கே மாண்பங்கம் தேட இருட்டில் கள்ள பூனை பால் குடிக்கும் போது கண்ணை மூடிக் குடித்தால் உலகமே இருண்டுவிடும் யாரும் அறியார் என எண்ணுவது போல வேஷம் மறைத்து கற்பையும், கண்ணியத்தையும் விற்ற பெண்கள் எத்தனை எத்தனையோ என எனக்குள் எண்ணிப்பார்த்தேன். இப்படியான சம்பவங்களை அறிந்தது மட்டுமன்றி நேரில் கூட கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் நான் முதிர்ந்த வயதில் துணை தேடினேனோ? அல்லது துன்பத்தை தேடினேனோ? என்பது எனக்கு கேள்விக்குறியாக இருந்தது. இவள் ஏன் இங்கு வரவேண்டும். 'காட்ஸ்' கூட்டம் விளையாடுபவர்கள் என்றால் வேறு எதைத்தான் செய்யமாட்டார்கள் என எண்ணம் கொண்டேன். கொழும்பிலேயே நான் நின்றிருக்கலாமே. இதனை அறியவா நான் இங்கு வந்தேன். சரி, சாந்தி நல்லவளாக இருக்கலாம். ஆனால் காட்ஸ் விளையாடும் துணிவு என்னைப்பிரிந்து வந்து முன்பின் தெரியாதவனோடு விளையாடித்தானே இருந்திருக்கிறாள். ஆகவே இவள் தப்புக்காரிதான் என எண்ணி ஆத்திரம் கொண்டேன். எல்லாக் குற்றத்தை விடவும் காட்ஸ் விளையாடியது நான் பிரிவால் வேதனையடைந்த வேளையில் இவள் இன்னொருவனோடு காட்ஸ் விளையாடி மகிழ்ந்து பொழுதைப் போக்கியது என்னால் மறக்க முடியாத வேதனையும், ஆத்திரத்தையும் கொடுத்தது.

இரண்டாவது குழந்தை சாந்தியின் வயிற்றில் கருக்கட்ட முன்பே அக்குடும்பம் அங்கு வந்துவிட்டதா? என அறிய ஆவல் கொண்டேன். கோபத்தையடக்கி சாந்தியை அழைத்தேன். அவள் என்னிடம் குழந்தை ரூபியையும் காவிக் கொண்டு வேகமாக வந்தாள். அவள் நான் கூப்பிட்டதும் வந்த வேகம் மனதில் நான் சந்தோசமாக ஏதோ கதைக்கக் கூப்பிட்டது போல அவள் நினைத்து வந்தது முகத்தில்

காட்டிற்று. ஆகவே நான் அமைதியுடன் மனக்குழப்பத்தைக் காட்டாது என்னம்மா? இவங்க கனகாலமாக இருக்கின்றாங்களா என வினாவினேன். நான் முதல் முறை வரும் போதே இங்கு வந்துவிட்டார்கள். அப்பா, அம்மாவிடமிருந்து நாங்கள் இங்கில்லாத போது நல்ல துணையாம். ஆகவே அவர்களை பகைக்க நான் விரும்பவில்லை. பழகிப் பார்த்த போது நல்லவர்களாக தோன்றிற்று. ஆகவே எல்லோரும் சகோதரரைப் போல் பழகினோம் என்றாள். நான் திருவிழாவிடமிருந்து வந்த போது அவர்களில் எவரையும் காணவில்லையே என்றேன். நீங்கள் ஒரு நாட்கூட முழுமையாக இங்கு தங்கவில்லையே. அத்தோடு அப்ப சில நாட்கள் ஊருக்குப் போய் இருந்தார்களாம். எப்படி எனில் நீங்கள் திருவிழாவிடமிருந்து காரில் வந்தீர்கள் கண்டீர்களா? எனது அவரை என்று கேட்ட போது தாம் அவ்வேளையில் சொந்த ஊருக்கு போய்விருந்ததாக கூறினார்கள் என்றாள். நல்ல பிள்ளைகளாக தெரிகிறது என்றேன். உண்மையிலேயே நல்லவர்கள் என்றாள் சாந்தி.

“நாங்கள் சனிக்கிழமை அதாவது நாளை மறுநாள் கொழும்பு செல்வோம் ஆயத்தம் தானே” என்றேன். நான் ஆயத்தம் ஆனால் உங்கள் மனம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டுமென்றாள். அப்படியில்லாவிடில் நான் இங்கேயே இருக்கிறேனென்றாள். அதைக்கேட்டதும் உனக்கு இங்கே பொருத்தமான ஆட்கள் இருக்கிறார்கள் காட்ஸ் விளையாட நல்லாய் பொழுதும் போகும்மென்றேன். சரி உங்களுக்கு நல்லதொரு பொயின்ட் கிடைத்திருக்கிறது. இனி எனக்கு உபத்திரவம்தான் என்றாள். என்னையே நான் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு வெளியே சென்று வருகிறேன் எனப் புறப்பட்டுவிட்டேன். பாடசாலைவிட்டு வரும் பிள்ளைகள் கலகலப்பாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் கடையொன்றின் வெளியே இருந்த வாங்கொன்றில் அமர்ந்திருந்தேன். மோட்டார் சைக்கிள் சத்தம் கேட்டது. என் வீட்டிற்கு அருகில்

குடியிருக்கும் அதே இளைஞன்தான் றோட்டு நெடுவே சென்றவன் சந்தியில் மோட்டார் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு மறுபடியும் அதே வழியில் வந்தான். பாடசாலைப் பெட்டையளைக் கண்டதும் திரும்பி வந்த அவன் அதில் அழகாக வாட்ட சாட்டமாக வந்த பெண்ணைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்தான். அவளும் அவனைப் பார்த்து புன்னகை புரிந்தாள். பின் அவன் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தி பழுது பார்ப்பது போல் ஏதோ பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் அப்பாடசாலைப் பெண்கள் செல்லும் பாதையை நோக்கிப் பின்தொடர்ந்தான். அவளது சேட்டைகளைக் கண்டதும் அவன்மீது அறவே எனக்கு நம்பிக்கை கெட்டுவிட்டது. எனது மனைவியை காப்பாற்றுவது எனது கடமை. பிள்ளைகளையும் சீரழியவிடக்கூடாது. அந்தப் பாவம் எனக்குத்தான் சேரும் என்றெண்ணி கடையில் ஒரு பைக்கட் சிகரெட்டை வாங்கி ஒன்றைப் பற்றவைத்து புகைத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடக்கலானேன்.

ஆண்டுகள் கடந்தன. மூன்றாவது ஆண் குழந்தையை பெற்றெடுத்தாள் சாந்தி. ரகுபரன் என பெயர் சூட்டினேன். அவனுக்கும் இரண்டு வயது நிரம்பியது. 1983ஆம் ஆண்டு நாட்டில் இனக்கலவரம் தோன்றிற்று. எனது கடைகள் எரிக்கப்பட்டன. எனது கார் கூட சாம்பலாகியது. அகதிகளாக கோவிலில் தஞ்சமடைந்தோம். கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்து உடுத்த உடையோடு வீடு வந்து சேர்ந்தோம். நான் ஆண்டியானேன். குட்டி முதலாளிக்கும் எனது நிலைதான். நான் தேடியதில் மிஞ்சியது ஒரு வீடும். ஒரு டிறக்டரும் தான். அந்த டிறக்டர் கூட எஞ்சின் கோளாறினால் தொழிற்படாது இருந்தது. நான் என்ன செய்வதென்றறியாது திண்டாடினேன். முதலாளி முதலாளி என்று என்னைச் சுற்றி வந்தோர் எல்லோரும் கண்டதும் காணாததும் போல் கம்பி நீட்டினர். தருமதியோர் கூட தயங்காது மறுத்தனர். எனது

உடல்நிலை தளர்ந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் சாந்திதான் எனக்கு தஞ்சமென்றாகிவிட்டது. இருக்கிற நகைகளை அடைவு வைத்து நோட்டுக்கரையில் ஒரு காணியை வாங்கி தேனீர் கடையொன்று போடுவோமென்றாள். சரி அப்படியே செய்வோம் என்ற முடிவிற்கு வந்தேன். நிலத்தை வாங்கி மண் கவர்வைத்து கடையைக் கட்டி முடித்தோம். தேனீர் கடையும் குறித்த நாளில் திறந்தோம். ஆயிரம் ரூபா கணக்கில் வியாபாரம் செய்த எனக்கு குறைந்தது நூறு ரூபா கூட வியாபாரம் நடக்கவில்லை. அத்தோடு எதிர்க்கடைகள் கூட அங்கு போடப்பட்டுவிட்டன. பழைய குருடி கதவைத் திறவடி என்பதற்கு இணங்க சாந்தி பட்டடையில் இருக்க நான்குசினியில் சமையல்காரனாக வெளியில் சர்வருமாக பதவிப்பிரமாணம் செய்து கொண்டேன். சாந்தி ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்ததால் எல்லாவற்றையும் தாங்கி என்னோடு சரி சமனாக கடையை நடாத்தினாள். அப்பய்கூட அவள் கட்டுத்தர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சிலர் எமது நிலையைக் கண்டு கலங்கினர். பலர் எமது நிலைகண்டு கங்கணம் கட்டினர். நான் அரைக்கும் சம்பலும் கடும் வடையும் ஒரு சில வாடிக்கைக்காரர்களுக்கு திருப்தியைக் கொடுத்தது. கஸ்ட்படப்பட எனது உடலில் ஊக்கம் குன்றியது. சொல்லொண்ணாத் துயரத்தில் வாடினேன்.

சாந்தி முற்று முழுதாக தனது உண்மைகளை வெளிப்படுத்துவது போன்று நடக்க ஆரம்பித்தாள். துணிவு கொண்டாள். நான் அவளுக்கு அடிமை போன்றவனானேன். கணவன் என்ற பெயருக்கு மட்டும் நான். மற்றவர்களை வசைப்படுத்தி வியாபாரம் செய்யக்கூடிய நிலைக்கு வெளிப்படையாக தள்ளப்பட்டாள். சக்தியற்ற நான் சந்தர்ப்பம் கொடுப்பது போல நழுவிக்கொண்டேன். பேசத் தெரிந்தும் ஊமையானேன். அந்த மோட்டார் சைக்கிள் இளைஞன் வரதனிடம் அவள் கடன்பட்டு கடன்காரியானாள். நான் உயிர் இருந்தும் நடைப்பிணமாக வாழ்ந்தேன்.

வரதன் வீட்டுக்கு வந்தாலும் கடைக்கு வந்தாலும் நான் அவ்விடத்தைவிட்டு விலக வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டேன். வரதனுமில்லாவிடில் எனது பிள்ளைகள்கூட பட்டினிதான் என்ற நிலை எனது ஏழ்மை வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டது. வரதனையும் சாந்தியையும் கூட்டி ஊர் சிரிப்பது எனக்குத் தெரிந்தும் தெரியாது இருந்தேன். வரதன் இல்லாவிடில் எனக்குக்கூட துணையில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டது. சாந்தி இந்த கிழவனுக்கு வெளி மனைவியென்றும் குமரனுக்கு இரகசிய மனைவியென்றும் எண்ணிக் கொண்டேன். நான் நாளடைவில் நலிந்து நோயாளியானேன். நான் இவ்வாறு நீரிழிவு நோயாளியாக நோயின் பிடியில் இருந்து தப்பமுடியாதவனாக இருந்துவரும் இக்கட்டத்தில் சாந்தியின் அத்தானுக்கும் அதாவது தமக்கையாரின் கணவர் சந்திரனுக்கும் சாந்திக்குமிடையில் கொடுக்கல் வாங்களில் பிணக்கு ஏற்பட்டு இறுதியில் வாக்குவாதமாக மாறியது. அப்போது பலவசை வார்த்தைகள் மத்தியில் சாந்தி அவரைப்பற்றி கூறிய விடயங்கள் என்னைத் திகைக்க வைத்தது. “நீ கொழும்பு ஹோட்டலில் என்னிடம் சேட்டைவிட கள்ளப்பூனை போல் வந்தவன்தானே” என்றாள் சந்திரனைப் பார்த்து. நான் ஒரு உண்மை வெளியாவதைக் கண்டு வியப்படைந்தேன். தொடர்ந்தும் ஏசியவள் “நீ அதைமட்டுமா செய்தாய். அத்தான் என்று நீ என் வீட்டிற்கு வந்தபோது வீட்டில் எவரும் இல்லாத போது உன்னை நான் வரவேற்ற போது உடலுறவிற்கு கூப்பிட்டாயே. நான் மறுத்த போது என்னோடு ஒருமுறை வந்துபார் கிழவனுக்கும் எனக்கும் வேறுபாடு காண்பாய் என்றாயே அப்படியான போக்கிரி” நீ என்றாள்.

அப்போதுதான் நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அன்று ஹோட்டலில் விழுந்தது பூனையல்ல, பூனையைப் போல் நடித்த புலி இந்த சந்திரன் என்பதை. சில உண்மைகள் உறங்குவதில்லை என்பது

உண்மைதான். நான் அன்று அப்பாவி கரேசுக்கு நடுச்சாமத்தில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த போது எழுப்பி அடித்ததும். பார்த்தீபன் மீது ஐயுறவு கொண்டு அவனை வேதனை அடையச் செய்ததிற்கும் நான் இன்று இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கிறேன் என வேதனை கொண்டேன். அன்று கடையில் எவரும் இல்லை வெறிச் சோடிப் போயிருந்தது. நான் குசினிக்குள் இருந்த உலக்கையை எடுத்து கொண்டு அவனுக்கு அடிக்க ஓடிவந்தேன். சந்திரன் பாய்ந்தடித்து கடையிலிருந்து ஓடிவிட்டான். சாந்தியின் கோபம் அடங்கியதாக இல்லை. அவளிடம் இருந்து சில உண்மைகளைக் கேட்டறிய வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டேன். எனது நாற்பத்தெட்டு வயதிலிருந்து ஆறுபத்திநான்கு வயது வரைக்கும் எனது திருமண வாழ்வில் நடந்த சில ஐயுறவுகளை நாம் ஏழ்மையின் பிடியின் துயரத்தில் வாடிவதற்கும் இவ்வேளையில் மறுநாள் பசி போக்க ஏங்கும் இதே வேளையில் பழைய சம்பவங்களை ஆராய எனக்கு மனம் கேட்கவில்லை. அதனை சாந்தியிடம் கேட்கும் துணிவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் இறுதியில் அவள் வரதனோடு தப்பாக நடந்து கொள்வதை நான் அறிந்தும் நானே தெரிந்தும் தெரியாதவன் போல் இருக்கிறேனே. அந்தச் சூழலுக்கு அவள் என்னால் தானே தள்ளப்பட்டாள் என்பதை நினைத்து வாடினேன். அன்று மகன் எடுத்து விளையாடிய அந்த ஆண்கள் பாவிக்கும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுப் பொருள் எப்படி அங்கு வந்திருக்குமென ஆராய எண்ணம் கொண்டேன். அந்தக் காலகட்டத்தில் நான்கூட அதனைப் பாவித்ததுண்டு. ஏன் எனது மாமனாருக்கும் எனக்கும் ஒரே வயதுதானே. அவர் ஏன் உபயோகித்திருக்கமாட்டார். தனது குடும்ப உறவில் என்ற வினாவை நான் எனக்குள்ளே கிளப்பிய போதுதான் அவர் அதனை உபயோகித்திருப்பார் என்ற பதிலும் உண்மையும் வெளிவந்தது. இவ்வாறு யோசித்த வண்ணமிருக்கும் போது சாந்தி என்னைப் பார்வையிட உணவுப் பொதியுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வருவதைக் கண்ட எனக்கு கண்களே கலங்கிவிட்டன. கசங்கிய சேலை. நிறம் மங்கிய சட்டை. காதில் கிளிட் தோடுகள். கழுத்தில் வேர்வை படிந்த துளிகள் மட்டும். காலில் தேய்ந்த றபர் செருப்புகள். அவளை கண்டமாத் திரத்தில் யார் செய்த பாவம் இந்த நிலைக்கு என வேதனை கொண்டேன். அவள் எனது அருகில் வந்தவள் மெல்ல பையிலிருந்த உணவுப் பொதியை கையில் தர நீட்டினாள். பின் எனதருகில் நடந்து வந்த களைப்பில் ஒரு பெருமூச்சுவிட்டு உட்கார்ந்தாள். ஏன் பிள்ளைகள் எவரும் வரவில்லையா? எனக் கேட்டேன். முரளிக்கு நல்ல சேட்டில்லையாம். தோய்த்தது காயவில்லை. மற்றதுகளின் உடுப்புகளும் எல்லாம் அழுக்கு. எனக்கு நேரமில்லாததால் தோய்க்கவில்லை. சோப் வாங்க நாற்பத்தைந்து ரூபா வேண்டும் என்றாள். நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் பிரச்சினையால் எமது பகுதியில் ஏற்பட்ட பொருட்களின் விலை உயர்வு தட்டுப்பாடும் எம்மை மட்டுமல்ல எல்லோரையும் தான் கஷ்டப்பட வைக்கிறது என்ற நான் தொடர்ந்தும் சாந்தியைப் பார்த்து சாந்தி செய்த பாவம் எனக்கே தெரியாது. ஆனால் தண்டனையை அநுபவிக்கின்றேன். உன்னிடம் கடைசியாக ஒரு கேள்வி மட்டும் கேட்கிறேன். தயவுசெய்து உண்மையான பதிலைச் சொல் என்றேன். சரி கேளுங்கோ என்றாள் சாந்தி மன அமைதியுடன். நீ வரதனுடன் நடந்து கொள்ளும் முறையை நான் தடுக்கவில்லை. நாங்கள் கஷ்டப்பட்ட நிலையில் அவனைவிட எமக்கு துணைவர யாருமில்லை. ஆனால் இதற்கு முன்பு நீ எனக்கு துரோகம் செய்ததுண்டா? என்றேன். அவள் ஏக்கத்துடன் “எங்களது பிள்ளைகள் ஆணையாக சத்தியம் செய்கிறேன். இதுவரையில் நான் உங்களுக்கு துரோகம் செய்யவும் இல்லை. செய்யவும் மாட்டேன் என்றாள். அத்தான்கூட நீங்கள் கிழவன் என்று கண்டு எத்தனையோ தடவைகள் உன்னிடம் முயற்சி எடுத்தார். அப்போது நான் எனது அவர் உங்கள் மீது என்னிலும் பார்க்க நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார். உங்களை

நல்லவர் என்றும் அடிக்கடி கூறுபவர். அப்படிப்பட்டவருக்கு நீங்கள் துரோகம் செய்ய நினைக்காதீர்கள் என்றதும் அவர் அப்படியான முயற்சியை கைவிட்டுவிட்டார்” என்றாள். நான் மெல்ல நெஞ்சை நிமிர்த்தி ஆசனத்தில் சாய்ந்தேன். இறுதியில் நான் சாந்தியைப் பார்த்து நான் இறந்தால் வரதன் உன்னையும் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றுவானா என்றேன். அதற்கு அவள் நான் எவரையும் நம்பவில்லை. எனது பிள்ளைகளை நான் வளர்ப்பேன் என்றவள் இப்பொழுது நான் உலகத்தையே படித்துவிட்டேன். ஒரு மனிதன் எவருக்கும் தானாக வந்து உதவி செய்ய வருபவனாக இருந்தால் அவன் ஏதாவது தனது நன்மை கருதித்தான். வரதனைக்கூட நான் நம்பும் நிலையில் இல்லை. ஆனால் அவர் இதுவரையில் என்னோடு தப்பாக நடந்து கொள்ள நான் இடம் கொடுக்கவில்லை. கொடுக்கவும் மாட்டேன் என்றும் உங்களுக்கு துரோகம் செய்யமாட்டேன். அதுமட்டுமல்ல எனது கற்பை நான் கடவுளுக்கு சமமாக நினைக்கிறேன். எனது பிள்ளைகளுக்கு வடு தேடமாட்டேன் என்றாள். பின்னர் எனக்கு உணவைத் தந்த வண்ணம் சாந்தி “ஒன்று கூற மறந்துவிட்டேன் உங்கள் காசாளர் பார்த்தீபன் எங்கள் கடைக்கு வந்திருந்தார். ஏதோ வியாபார நோக்கமாக யாழ்ப்பாணம் லொறியில் போவதாகவும் முதலாளியின் நினைவு ஏற்பட்ட போது யாரிடமோ விசாரித்து அவர்கள் எங்கள் கடையைக் காட்டியதாகவும் ஒரு முறை முதலாளியைப் பார்த்துவிட்டுப் போவோம் என்று எண்ணி வந்தாராம். என்னையும் பிள்ளைகளையும் கண்டதும் அவரது கண்களே கலங்கிவிட்டன. நான் நீங்கள் வைத்தியசாலையில் இருப்பதைக் கூறி வாட் இலக்கத்தையும் சொன்னேன். எப்படியும் உங்களைப் பார்க்க வரக்கூடும். யாழ்ப்பாணம் போய் இன்று மாலையே திரும்பி வந்துவிடுவாராம்” என்றாள் சாந்தி.

நான் ஆனந்தமடைந்தேன். “சாந்தி, நான் எப்படியும் பார்த்தீபனைச் சந்தித்தே ஆகவேண்டும். நீ என்னோடு இருந்து நேரத்தை வீணாக்காது கடைக்குப்போ. பார்த்தீபன் வந்ததும் இங்கே அனுப்பிவை. பார்த்தீபனை எப்படியும் என்னைச் சந்திக்கச் சொல்” என்றேன். அப்போது சாந்தி “பார்த்தீபன் தானாக உதவி செய்தால் செய்யட்டும். நீங்களாக எதுவும் கேட்க வேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு கடைக்குப் போய்விட்டாள். நான் மனதுக்குள் நினைப்பதைச் சாந்திக்குச் சொல்ல முடியாது இருந்தேன். பார்த்தீபன் வரட்டும் மனம் திறந்து பேசுவோம் என அவன் வருவதை காத்திருந்தேன்.

சிறிது நேரத்தில் என் கட்டிலை நோக்கி யாரோ ஒருவர் வருவதைக் கண்டேன். யாராக இருக்கும்? என நான் சிந்திப்பதற்குள் “என்ன முதலாளி உங்கள் கோலம், என்னால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை” என பாசம் ததும்ப வந்த பார்த்தீபன் கூறினான். வந்தவன் பார்த்தீபன் எனப் புரிந்ததும் அவனுடைய அன்பு வார்த்தைகளால் எதுவும் பேச எனக்கு நா எழவில்லை. அவனைக் கண்டதும் எனது துன்பமெல்லாம் விலகியது போல் இருந்தது. பார்த்தீபனின் பரிவு வார்த்தைகள் முடிந்ததும் நான் பேச ஆரம்பித்தேன். “இவ்வளவு காலமும் எங்களை மறந்துதானே விட்டாய்” என்றேன். அதற்கு அவன் “இல்லை முதலாளி உங்களை மறக்க முடியுமா? உங்கள் நினைவு எப்போதும் இருந்தது. தொழில் காரணமாக நேரம்தான் கிடைக்கவில்லை” என்றான். அதன்பின் நான் “உன்னிடம் முக்கிய விடயம் கதைக்க வேண்டும். உனக்கு இரண்டு நாட்கள் இங்கே தங்கிப் போக முடியுமா?” என்றேன். “சொல்லுங்கள் முதலாளி உங்கள் சொல்லை எப்பவும் மீறவும் இல்லை மீறவும் மாட்டேன்” என்றதோடு நில்லாமல் நான் உங்களைக் கொண்டு போய் வைத்தியம் செய்ய நீங்கள் அனுமதிப்பீர்களா? எனக் கேட்டான்.

“நீ எனக்கு வைத்தியம் பார்த்து உனது பணத்தையும் நேரத்தையும் வீணாக்குவதை விட எனது மனைவி பிள்ளைகளை உன்னால் காப்பாற்ற முடியுமா?” என்று ஆரம்பித்து, “நான் நீண்ட நாட்கள் உயிர் வாழ முடியாத நிலையில் இருப்பதையும் சிறு வயதிலேயே சாந்தி விதவையானால் இந்தப் போல்லாத உலகில் தனித்து வாழச்சிரமப்படுவான்” என்றேன். இறுதியில், நான் இல்லாத காலத்தில் சாந்தியையும் பிள்ளைகளையும் ஏற்கும்படி மன்றாட்டமாகக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதற்குப் பார்த்தீபன் முதலாளி உங்கள் உப்பைத் தின்று வளர்ந்து உங்களிடம் தொழில் கற்றவன் உங்கள் ஆசிதான் நான் இந்த நிலைக்கு வரக்காரணம் உங்கள் வாக்கை மீறமாட்டேன். உங்கள் துன்பத்தில் தோள் கொடுப்பேன் ஆனால் சாந்தி ஏற்றுக் கொள்வாளா? எனக் கேட்டான். நான் இதுபற்றி இன்னும் சாந்தியுடன் கதைக்கவில்லை அதற்காகத்தான் உன்னை இரண்டு நாட்கள் நிற்கும்படி கேட்டேன் என்றேன். நாங்கள் இருவரும் கதையில் இருந்ததால் சாந்தி வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. நாங்கள் கதைத்த யாவற்றையும் தான் கேட்டதாகவும் அப்படியான மனநிலையை வளர்க்க வேண்டாம் முதலும் வரதனையும் இப்படி கேட்டார்கள். “உங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா? பிடித்திருக்கிறது பார்த்தீபன் சம்மதித்தாலும் நான் சம்மதிக்கப் போவதில்லை. இவ்வளவு காலமும் உங்களுடன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையே எனக்குத் திருப்தி, வறுமையிலும் நான் சுயநலவாதியாக மாட்டேன். நீங்கள் என்னை விட்டுச்சாக மாட்டீர்கள். அப்படி உங்களுக்கு எதுவும் நடந்தாலும் உங்கள் நினைவும் தன்மைபிக்கையும் என்னையும் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றும். எனக்கு நீங்கள்தான் உயிர், உடல், உலகம் எல்லாம். நீங்கள் என்மீது வைத்திருக்கும் அன்பை நான் என்றோ புரிந்துவிட்டேன். உங்களுடைய எண்ணப்படி நடப்பேனானால் என் கற்புக்கு மாத்திரம் களங்கம் செய்யவில்லை. பெண் குலத்திற்கே களங்கம் செய்தவள் ஆவேன் என ஆவேசமாகக் கூறினாள். இன்னொரு

முறை இப்படியான எண்ணம் எண்ணுவீர்களானால் என்னையும் பிள்ளைகளையும் சுடு காட்டில்தான் காண்பீர்கள்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகவும் ஆணித்தரமாகவும் கூறினாள்.

விழித்துக் கொண்டு நின்ற பார்த்தீபன் வேதனை பொங்க உடல் பதற தன்னை மறந்து முதலாளி, உலகத்திலே பலவிதமான பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சமத்துவத்தை விரும்புகிறார்கள்தான், எனினும் கணவன் மனைவி என்ற பிணைப்பில் தமது கற்பையும் அன்பையும் கடமையையும் காத்து இன்றும் உங்கள் மனைவி சாந்தி போல ஆயிரம் ஆயிரம் மட்டுமல்ல கோடிக்கு கோடியாக உள்ளனர். நாம் கற்புக்கரசிகள் என்றதும் சீதை, கண்ணகி, ஆண்டாள், மாதவி, பார்த்திமா என்று ஒரு சிலரை மட்டும் எண்ணிவிடக் கூடாது என்றான்.

நான் ஒரு கணம் திகைத்தேன். அப்போது சாந்தி சிலையாக நின்றாள். சாந்தி கூறிய வார்த்தைகள் என் இதயத்தில் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலித்தன. அந்த வார்த்தைகளின் எதிரொலிப்பு என் இதயத்தைத் தாக்கியது. என் இரு கைகளாலும் நெஞ்சைப் பிடித்த வண்ணம் “அம்மா! சாந்தி! சாந்தி!!”

சாந்தி சாந்தியென்று அழைத்து சாந்தியின் மடியில்
சரீந்த சண்முகம் முதலாளி தன் மனைவி சாந்தியை
அழைத்தாரோ அல்லது தனது ஆத்மா சாந்தியடைய
வேண்டினாரோ என்னவோ நான் அவரது ஆத்மா
சாந்தியடைய எனது இரண்டு கண்ணீர் துளிகளில் ஒன்று
அவரது இழப்புக்காகவும், இரண்டாவது அவரது குடும்ப
எதிர்காலத்தை எண்ணியும் எனது இறுதி அஞ்சலியாக
செலுத்துகின்றேன்.

ஆசிரியர்.

புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள்
ஆவணங்கள் எதுவாகிலும் . . .

நவீன ஒவ்வொரு முறையில்
அழகாகவும், நுணுக்கமாகவும்,
பிழைகளின்றி குறித்த நேரத்தில்
அச்சப்பதிக்க

தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

பிறிண்ட் கிறாபிக்ஸ்

4. நெல்சன் பிளேஸ்

கொழும்பு - 06.

Sri Lanka.

Tel: (00941) 592895 Fax: 00941 - 584948

483123

469157

COMPACT DISC and DIGITAL AUDIO

புதிய இரசாயன மூலப் பொருட்களின் சேர்க்கையினால்
மற்றைய **C. D. Disc** களை விட நீண்ட காலப்
பாவனைக்கு உகந்தவாறு தயாரிக்கப்பட்டு
உலகெங்கிலும் தமிழ் பாடல்கள் மட்டுமல்லாது
ஹந்தி, சிங்களம், மலையாளம், ஆங்கிலப்
பாடல்களையும் சிறந்த **STEREO** முறையில்
பதிப்பித்து விநியோகிக்கப்படுகிறது. இதனை "**Ramy**
(ரமி) **CD** டிஸ்க்" என்று கேட்டு வாங்குங்கள்.

RAMY ! RAMY!! RAMY!!!

**Manufacturer & Distributor
of Ramy Products in Switzerland**

**S. SIVAKANTHAN.
CHUR, SWITZERLAND.**

Rs 25.00

**TYPESET AND PRINTED BY
PRINT GRAPHICS, No. 4, NELSON PLACE, COLOMBO - 6**